

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΟΣ IV.

ΘΗΝΑΙ 27 ΜΑΡΤΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 129

Άφρός καθαρίζει

Η ΚΟΛΥΝΟΣ άσπρίζει, καθαρίζει και προφυλάσσει τούς οδόντας. Ο αναβράζων και ζωογόνος άφρός διαλύει τās ξένas ουσίας και παρασύρει τὰ άποσυντεθησόμενα, υπολείμματα τροφών, καταστρέφων τὰ επίκινδυνα μικρόβια.

Δοκιμάσατε την Κόλυνος. Τò στόμα παραμένει άπολαυστικώς καθαρόν και δροσερόν. Έν έκατοστόμετρον επί ξηράς ψήκτρας είναι άρκετόν.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ

Θα μείνετε εκπληκτος και κατενθουσιασμένη
με την ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΟΝΑ

ουδέποτε έχετε δοκιμάση άλλο τι τò όποιον να
λευκαίνη και να καθιστᾷ τò δέρμα σας τόσον
άπαλόν και δροσερόν.

Είς κάθε δοχείον υπάρχει ή έπιστημονική
του συμβουλή.

Θέλετε να κάμετε οικονομίαν; Να βάψετε μόνη σας τα περυσινά σας φορέματα με Γερμανικάς βαφάς μάρκας και θα γίνευν έντελώς καινούργια. Αί βαφαί ARTI πωλούνται εις τὰ Έμπορικά και φαρμακεία της συνοικίας Σας εις 60 μοντέρνους χρωματισμούς

Γεν. Άντιπρόσωπος Π. Τσαγκάρης Άθήναι Δέκμα 21α

Arti

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ
"Concert,"

Τò ραδιόφωνον "Concert," είναι ή άπαράμιλλος
θε σπιτιού. Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη Άθήναι

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

(ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ, ΧΑΠΙΑ)

Ειδικόν Γαλλικόν φάρμακον κατά της Συφυλίδος. Έγκυρομένον παρά τού Ίατροσυνοεδρίου της Ελλάδος και
Φαρμ. Σχολής Πανεπιστημίου Παρισίων. Άντιπρόσωποι Υιοί ΦΩΤΙΑΔΗ Σία Πειραιά. Έπιστημονική
όδηγία παρά Συφυλιδολόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχολά, Άθήναι. Όδός Πειραιώς 8, επίσης και εις τὸ Ίατρον
Χαριλάου Τρικούπη 14, ΑΘΗΝΑΙ

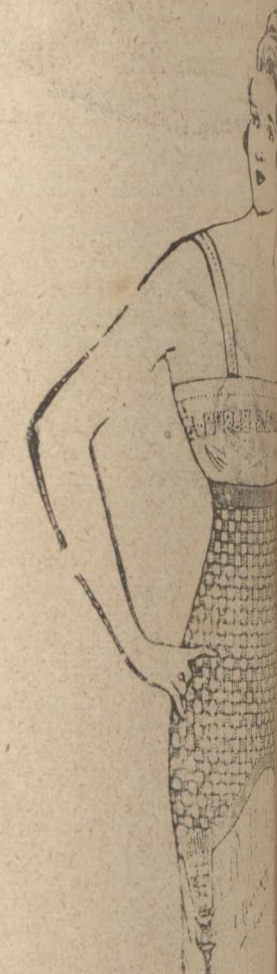
ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15α

Πλησίον Σταθμού Όμοιοίας

Ζώναι έλαστικαί-maillots
Κορσέδες Claverie
Ζώναι ιατρικαί διάκυρίας
και κυρίους
Κάλτσαι έλαστικαί
Claverie
Προσωπίδες καλλονής
Κηλεπίδεςμοι

A.Δ.ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοταρά 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΑΡΜΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Έσωτερικού Δρχ. 125
Έξωτ. Α. Άγγλίας 1
Έξέμνηοι κατ' ανα-
λογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2 1/2

ναμφισβήτητα δέν υπάρχει διασκεδαστικώτερο πράγμα από τού να παρακολουθήσετε — ως θεατές βέβαια πάντα — σέ φιλικό σπiti μιά παρτίδα χαρτιών και πιδ συγκριμένα μιά παρτίδα μπριτζ.

Και λέω ως θεατές, γιατί μόνο ή ιδιότης αυτή θα μπορούσε να σάς εξασφαλίση την προνομιακή αυτή διασκεδαστική θέση, ενώ αν είχατε και σεις την άτυχία να συμπεριληφθήτε στην τετράδα των παικτών, όσο κι' αν θα προσπαθούσατε να φανήτε ψύχραιμος, όσο κι' αν δέν σάς ένδιεφερε άμεσα τò ποσόν που τυχόν θα έχανατε, θάταν των αδυνάτων αδύνατο να άποτελέσετε εξαίρεση από τούς λοιπούς συμπαίκτας σας και κατά συνέπειαν να μñ προσφέρετε μαζί τούς στούς άλλους θεατάς την διασκέδαση που σεις θα έχανατε.

Και έξηγουμαι άμέσως για να λάβω της άντιρρήσεις που ένδεχομένας θα μπορούσαν να μου άπαριθμήσουν μερικοί από σάς.

Ό,τι δήποτε άλλο παιχνίδι, τò πόκερ, ή κοψες, τò ραμί, δέν προϋποθέτουν τόσοους κινδύνους και τόσες επιφυλάξεις όσες αυτό τò διαβολέμένο «μπριτζ».

Όταν κανένας ξέρη να παίζει, έχει μιά σχετική τύχη και τò σπουδαιότερο μπορεί να χάση μερικά έκατοντάδραχμα ή και χιλιοδραχμα άκόμη χωρίς να κινδυνεύη ή καρδιά του να διαρραγή από τούς δυνατούς κτύπους της που θα έπακολουθούν κάθε καινούριο χάσιμο ή άποτυχημένη μπλόφα, μπορεί θαυμάσια να παίζει χαρτιά εικοσιτετράωρα όλόκληρα με τò γέλιο πάντοτε στα χείλη και προτιμώντας ένα μειδίαμα ή ένα πολλά ύποσώμενον βλέμμα της παρ' αὐτῷ καθημένης — ως θεατοῦ ή και ως παικτρίας — χαριτοβρύτου δεσποινίδος ή ώραιάς και ευγενικιάς κυρίας παρά τò κέρδος μερικῶν άλλων χαρτονομισμάτων ή κοκκαλίων φισσών.

Όθως έχόντων των πραγμάτων και υπ' αὐτάς τās προϋποθέσεις δέν θα διέτρεχε κανέναν άλλον κίνδυνον παρά να

άποχωρήση της, διά πρασίνου τάπητος έστρωμένης, τραπέζης, ή με τò πορτοφόλιόν του έλαφρωμένον από μερικούς Γεωργίους Σταύρους ή με τò βιβλιάριον των τραπεζιτικών έπιταγών του έλαττωμένον κατά έν ή περισσότερα φύλλα.

Τò πολύ-πολύ θα είχε ύστερα να σκεφθῇ τās συνεπείας της άβρόφρονος ιποτικότητός του ή της άπερισκεψίας του. Τò σπουδαιότερον όμως πάντων, δέν θα είχε να δώση λόγον σέ κανένα άπολύτως έκτός από τόν έαυτόν του ή τόν στόμαχόν του και την άντιμετώπισιν των μελλοντικών άναγκών του.

Αὐτούς μόνον τούς κινδύνους θα διέτρεχε ο τυχόν παίκτης όλων των ως άνω ρηθέντων τυχερών παιχνιδίων, έκτός του τρισκαταραμένου αὐτοῦ μπριτζ.

Κι' ο λόγος; θα με ρωτήσετε. Άπλούστατος! Στò παιχνίδι αὐτό, βλέπετε, ο κάθε παίκτης έχει τόν σύντροφόν του, κάποιον δηλαδή που πρέπει να δίδη λόγον σέ κάθε περίπτωση ζημίας, κάποιον που είνε έτοιμος να τόν κατακεραυνοβολήσῃ αν του διαφύγῃ μιά ευκαιρία, αν τόν άντιληφθῇ λανθάνοντα, αν δέν μπορέσῃ να τὰ «βγάλῃ» όπως λένε.

Κι' αὐτός είνε ο τρομερώτερος κίνδυνος άλλὰ και ή διασκεδαστικώτερα ταυτόχρονα άπόλαυσις. Ό τρομερώτερος κίνδυνος διά τόν παίκτην «τον παρτενερ» και ή διασκεδαστικώτερα άπόλαυσις διά τόν θεατήν.

Καλλίτερα όμως άς πάρουμε μίαν θέσιν θεατοῦ παρά τò πλευρό του πρώτου τυχόντος παίκτη και άς παρακολουθήσωμεν τò παιχνίδι του.

Μοιράζονται τὰ χαρτιά. Πρός στιγμήν ψιθυρίζονται μερικές εύφυσολογίες και κομπλιμέντα, άλλὰ μόνον προς στιγμήν, γιατί άμέσως τὰ πρόσπα των παικτών σοβαρεύονται και τὰ δακτύλα των νευρικά και γρήγορα προσπαθουν να βάλουν σέ τάξη τὰ χαρτιά που αναλογούν σόν καθένα τους. "Ακρα σιωπή βασιλεύει τότε παντού. Εί- ναι ή μεγάλη στιγμή. Πρόκειται να γίνουν ή «άνονς» ή ή αγοράς, δηλαδή ένας μικρός πλειστηριακός διαγωνισμός, άποτέλεσμα του όποίου θα είναι να άνατεθῇ σέ έναν από τούς παίκτας ή διεύθυνσις του παιχνιδιού.

Στò μεταξύ οί νικηταί βιάζονται να μοιράσουν έκ νέου τὰ χαρτιά. Άρχίζει νέο παιχνίδι, έπακολουθεi νέος καυγάς. Κι' άλλο παιχνίδι, κι' άλλος καυγάς. . . Κι' οί θεαταί άπολαμβάνουν.

Είναι λοιπόν ή δέν είναι διασκεδαστικό ένα τέτοιο θέαμα;

άγοράζει έχοντας ως «κόζι» την κούπαν.

— Δυό καρρά, λέει ο άλλος.
— Τρία σαθιά.
— Τρείς κοψες.

Και ο άγών εξακολουθεi όσπου επιτέλους οί μὲν ύποχωρούν εις τούς δέ. Τò παιχνίδι αρχίζει τότε ενώ οί τέσσερες παίκται μεταβάλλονται αὐτομάτως μόνο σέ δυό! Οί δυό συνεταίροι της άγοράς και οί δυό άλλοι που κύριος πιά σκοπός των είναι να μπορέσουν να βάλουν «μέσα» τούς αντιπάλους των, ήτοι να μñ τούς αφήσουν να πραγματοποιήσουν της «έπτά»-«όκτώ»-«έννηά» ή και «δέκα» που είναι ύποχρεαμένοι σύμφωνα με την άγοράν των να κάνουν.

Άς προτιμήσωμεν να μñ παρακολουθήσωμεν τò παιχνίδι κι' άς μεταφερθώμε άμέσως στò τέλος.

Εδῶ αναπόφευκτα θα γίνη καυγάς. Λέω δε αναπόφευκτα, γιατί, αν μὲν κερδίσουν οί άγοραστές θα τσακωθούν οί αντίθετοι, αν δε κατορθώσουν οί αντίθετοι να τούς βάλουν «μέσα», θα τσακωθούν οί άγοράσαντες.

Δέν είχες χαρτί για να άγοράσῃς τρείς κοψες, λέει ο ένας.

— Έπρεπε να κάνῃς «εμπάσσα» λέει ο άλλος.

— Εγώ θα της έβγαζα.

— Και τούτο μου. . . εκείνο μου. . . ο καυγάς κορώνει. Άραδιάζονται γνώμες, άρπάζονται τὰ χαρτιά και ξαναστρώνονται σόν πρσίνον τάπητα χάριν παραδειγματών, οί νικηταί γράφουν τούς πόντους που κέρδισαν και πειράζουν τούς χάσαντας. Αὐτοί πάλι προσπαθουν να λύσουν της διαφορές των, άγωνίζονται να έπιρρίψῃ ο ένας σόν άλλον της εύθυνης, μνημονεύουν άλλα παιχνίδια που με τὰ τρία περίπου χαρτιά κατορθώσαν να «βγάλουν» την παρτίδα και, και, και.

Στò μεταξύ οί νικηταί βιάζονται να μοιράσουν έκ νέου τὰ χαρτιά. Άρχίζει νέο παιχνίδι, έπακολουθεi νέος καυγάς. Κι' άλλο παιχνίδι, κι' άλλος καυγάς. . . Κι' οί θεαταί άπολαμβάνουν.

Είναι λοιπόν ή δέν είναι διασκεδαστικό ένα τέτοιο θέαμα;

John May

J. Constant

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ

Ήσαν τρεις μέσα σ' αυτό το πένθιμο μπάρ του Σαρέν, τρεις παραστατημένοι νέοι, που τους έβλεπε με τα παραστούλια τους: ο Μαλβιτρέ, ο Μπεμπέρο και ο Τσιμπιδας.

Το έρευνητικό βλέμμα του ιδιοκτήτη του μπάρ, δεν άφηνε σχεδόν καθόλου τους υπόπτους πελάτες, ενώ αυτοί σιγοπίνανε ένα υποπτο γλυκό ποτό. Η αστυνομία θάδινε μια καλή αμοιβή σε κείνον που θα της παρέδινε αυτούς τους τρεις άνδρες, που ήταν ένοχοι για διάφορα εγκλήματα και των οποίων το ποινικό μητρώο ήταν αρκετά φορτωμένο.

Ο Μαλβιτρέ, ο αρχηγός, τώσκασε από την Καυέννη, ο Μπεμπέρο, ένας επικήδυνος κακούργος, και ο Τσιμπιδας έκανε τουλάχιστον είκοσι διακορύφους. Οι δύο τελευταίοι είναι παριζιάνοι απάχηδες, άλλ' ο Μαλβιτρέ έχει έντελως διαφορετικό ύφος.

—Ε, γέρω μου, είπεν ο Μπεμπέρο, φαίνεται σκελετισμένος. Μά δεν πρέπει να χαλάς τη χαράνι σου. Ότι είναι να γίνει θα γίνει. Αν σε τσακώσουν άλλη μια φορά, θα το σκάσεις και πάλι, αυτό είναι!...

Ο Μαλβιτρέ σήκωσε τους ώμους. —Εγώ να φοβηθώ μή με πιάσουν; Πόσο λίγο με γνωρίζετε! Είναι αλήθεια ότι κάνω κακές σκέψεις, αλλά γι' αυτό που νομίζετε.

—Τότες γιατί λοιπόν; —Α, είναι δύσκολο και να σάς το εξηγήσω. Περνάω αυτή την ώρα μια από κείνες της στιγμές, όπου βλέπει κανείς την πραγματικότητα έτσι όπως είναι, δίχως ομορφίες, δίχως όνειρα...

Κυττάω βλν μου τη ζωή και παρατηρώ πως πήρα ένα στραβό δρόμο, ένα δρόμο φοιχτό, ενώ απεναντίας μπροστά μου απλωνότανε ένας δρόμος πανώρης, που έφερνε στην ευτυχία. Σεις δεν μπορείτε να το νοιώσετε αυτό, σεις οι δυο που ξεφουρώσατε σαν αρμακερά μανιτάκια πάνω στο χώμα της κοινωνίας; Εγώ όμως βλέπετε, έχω βγεί από μια έντομη οικογένεια. Θά μπορούσα σήμερα να είμαι αξιοματικός, μηχανικός, βιομήχανος.

Ο Μπεμπέρο και ο Τσιμπιδας γουλιζούν ελαφρά και αλληλοσπρόγγυονται. Ο αρχηγός τους έχει γεμίσει ψευτιές, μόνο που αυτό δεν κολάει.

Κι' όμως, όλα όσα είπε ο Μαλβιτρέ είναι αληθινά. Είναι ο γιος του Μισέλ Βαλτέρο, ενός αξιοματικού του πυροβολικού, εσπούδασε σ' ένα λύκειο ως τα δεκαεννιά του χρόνια, πρώτα ως εξωτερικός, έπειτα ως εσωτερικός, ως τη στιγμή που η ανυπότακτη φύσις του έφερε σ' απόγνωση τους δικούς του.

Κατατάχθηκε ως εθελοντής στο στρατό, διέπρωξε δυο-τρεις κλειφές, ελιποτάχτηκε και επί τέλους τον είχαν καταδικάσει σε δέκα πέντε χρόνια κατανγκαστικά έργα για απάτη, για κλοπή, για ανυποταξία.

Μετά στην αβουσα του Καζουγιουδικείου είχε ιδί για τελευταία φορά τον λοχαγό Μισέλ Βαλτέρο. Εκείνος ήταν κατάχλωμος και ή μεγάλη μύτη του ζάρωνε από την προσπάθεια που κατέβαλλε για να συγκρατήσει τα δάκρυά του.

—Κόριοι, είπε στους ενόρκους που παρακολουθούσαν σιωπηλοί την δίκη, κάνετε το καθήκον σας! Είχα άλλοτε ένα παιδί, που το υπεραγαπούσα, άλλ' ο κακοποιός που βρισκασαι μπροστά σας, δεν είναι διόλου γιος μου.

Έπειτα απ' αυτή τη συγκινητική σκηνή, ο Μαλβιτρέ δεν ξαναείδε τον πατέρα του. Τα γράμματα που του έστειλε, έπεστέφοντο ασφράγιστα. Μά καθώς δεν μένει τίποτε άμωθο σ' αυτό τον κόσμο, έστω κι' αν είναι κανείς στο άνοιχτο πέλαγος, ο κατάδικος έμαθε πως ή υπτέρα του πέθανε, κι' ότι ο πατέρας του, αφού πολέμησε γενναία στον πόλεμο, παραιτήθηκε με τον βαθμό του στρατηγού.

Δεν ήξερε όμως που έμενε τώρα. Κι' έτσι το απόβραδο αυτό μαζεύει δλες του της ανα-

μνήσεις με βαθεία πικρία στην ψυχή και τόσο λυπημένος, που για μια στιγμή τούρχεται να κατεβή στο Σηκουάνα και να πείσει με το κεφάλι μέσα στα κίτρινα νερά του.

Μά ως τόσο συνέχισται. —Ε, μπάρμπα, μουμουρίζει. Τό ρίχνει κανείς στη μούρη μελαγχολία μέσα στο κατάστημα σου. Έμπρός, βάλε ένα φώ-τρώτ στην πιανόλα σου.

Σαν τα σπουργίτια που περιμένουνε πάνω σ' ένα κλαδί, γεμίζει το μπάρ ένα σήνος κορίτσιών και νέων, που έρχονται να χορέψουν.

Ένας από τους νεοελθόντας, ο ψηλός Λε-

Ο Λενές παραφουλάει στο διάδρομο.

νές, σφίγγει το χέρι του Μαλβιτρέ. —Ακου δώ, έχω μια αδουλεια' να σου προτείνω.

Η δουλειά είναι μια διάρρηξις στα περίχωρα του Φονταννευκλώ. Ένα μεγάλο έρημικό σπίτι στο βάθος ενός πάρκου, όπου μένει ένας γεροντάκος με καμπόσους υπηρέτες.

Ο γέρος αυτός δεν δεχότανε κανένα, έχει διακόσιες χιλιάδες φράγκα σε τραπεζογραμμάτια στο βάθος ενός χρηματοκιβωτίου. Ο Λενές έχει ένα αυτοκίνητο. Θά μπορούσαν να νάναι εκεί στις 10, κι' αφού γίνη το κόλπο, θα γυρίσουνε και θα παρουσιαστούνε στο χορό των Νέγγχων τα μεσάνυχτα, κι' έτσι εξασφαλίζουνε ένα θανάσιο «άλλοθ».

Ο Μαλβιτρέ μαζεύει τους υπασπιστάς του, τους εξηγεί την υπόθεσι, τους δείχνει το χονδροειδές σχεδιαγράμμα που του έδωσε ο Λενές και όταν όλα έχουν κανονιστή ίσως της παραμικρότερες λεπτομέρειες, οι σύνεργοι χωρίζονται.

Πρέπει όμως να επιχειρήσουν το κόλπο μετά τέσσερες μέρες, για να περιμένουνε το νέο φεγγάρι.

Μετά στο χωριό, πλαισιωμένο από το δάσος, όλα είναι κατασκευάσινα. Το αυτοκίνητο που μετέφερε τους τέσσερες κακοποιούς, σταμάτησε κάτω από τα δένδρα, εκατό μέτρα μακριά από την βίλλα. Προχωρούσε πεζή, παίρνουνε ένα λοξό μονοπάτι και δρασκελίζουνε τον τοίχο του πάρκου. Αποφύγουσε να πλησιάσουνε τα δωμάτια των υπηρετών και διευθύνονται προς την κατοικία του ιδιο-

κτήτη. Είναι τόσο σκοτεινά, που κανείς από τα χέρια για να μη χωράσουν.

Ο Τσιμπιδας, που εινε λιγνός και πύλινος σαν γέλι, τρυπώνει μέσα στην κουζίνα με φεγγίτη, που συνήθως μένει μισανθρωπίνος στους τοίχους άλλους, εινε ένα παγίδα για τον Νά τους τώρα, μέσα στο σπίτι, όπου μένει από ένα κλεφτοχάναρο.

Στο ισόγειο εινε το σαλόνι, ένας βάλος και ή τραπέζα κι' ένα υποστρώμα με μαλακά. Ο Λενές που είχε φέρει ένα σάκι με ζά του γι' αυτή τη δουλειά, αφήνει να ξεκαθαρίξ. Το χρηματοκιβώτιο που είναι τα τραπεζογραμμάτια βρισκται στο πάτωμα, μέσα σ' ένα συνεχόμενο δάπεδο όπου κοιμάται ο ιδιοκτήτης.

Αν δεν τα καταφέρουνε, ή ανιστορία ίσως να το δέσουνε και να το μεταφέρουν στο δάσος για να υποέσουνε να το πιάσουνε με την ήσυχία τους. Όλα αυτά πρέπει να γίνουν χωρίς κανένα θόρυβο.

Η εργασία έχει καταναμνη. Ένώ ο Μαλβιτρέ και ο Μπεμπέρο καταβουκώνουνε το χρηματοκιβώτιο, ο Λενές παραφουλάει από το δρόμο, την πόρτα του κατοικημένου δωματίου. Αν ο θορύβος ξυπνήσει τον ιδιοκτήτη, όπως λέγει ο Λενές, φανή πολύ μακριά αλλοίμονό του!

—Αλήθεια, ρωτάει ο Μαλβιτρέ, πού γεται;

—Ένα παράξενο όνομα, αποκρίνεται ο Λενές. Αρχίζει από βήτα. Δεν το θυμάμαι.

—Δεν γάλασε ο κόσμος! Έξ' άλλου, αν θά το διαβάσουμε στις εφημερίδες...

Βαζύ, ασάλευτο, επιβλητικό, το χρηματοκιβώτιο ήταν καμωμένο σ' ένα θαυμάσιο τέλο. Ο Μαλβιτρέ, που έβλεπε καλά τη λεία του, παίρνει ένα αντικείμενο και το νάνει σιγανά μέσα στην κλειδαριά, ενώ στη μεταξύ ο Λενές τον σφίττει. Έπειτα πολλές άκαρπες προσπάθειες, ο καταδικωμένος κώνεται μουσκεμένος στον ιδρώτα.

—Δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Έχουνε θρηματικό κλειδί.

Πρέπει λοιπόν να σπάσουνε το χρηματοκιβώτιο από πίσω. Όλα όμως αυτά απαιτούν χρόνο και κυρίως πολύ θόρυβο.

Ο Μαλβιτρέ βλαστήμα σιγανά. Πάνω μόνο το κόλπο! Πρέπει να φύγουνε οι τωροώτεροι.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ή πόρτα βρισκται απέναντι στο χρηματοκιβώτιο, ανοίγει απαλά και αποκαλύφθηκε το πλανισμάτιο, φωτισμένο από ηλεκτρικά φώτα. Η φηλή σιλουέττα με πιτζάμες πλαισιώται στο άνοιγμα. Είναι ο κύριος που σπινάει αντίληφθηκε κάποιον θόρυβο και ήρθε να τί συμβαίνει.

Ο Λενές και ο Μαλβιτρέ αναπνέουνε το χορόνως και τα άνοιγμα μαχαίρια που βυθίζονται μονομιάς μέσα στο σπίτι του τυχους ιδιοκτήτη. Εκείνος σωρίζεται με χαλί και το πρόσωπό του, σταματάει πνέ φως, φαίνεται καθαρά.

Τότε ο Μαλβιτρέ, που είχε σφίξει από τον του και τον ανέβρισε με όλονα πόνο, νη άπορία, ανεγνώρισε τα χαρακτηριστικά που τα χρόνια δεν είχαν σχεδόν αλλάξει. Μά τρελλάθηκε λοιπόν; Έκανε ένα γλυστονύχτω το ματωμένο χέρι του πάνω στο πρόσωπό του. Εινε αυτός! Εινε αυτός!

—Ελα τώρα, τί έπαθες; ρώτησε ο Λενές με κάποιο δισταγμό.

Χωρίς να του απαντήσει, ο Μαλβιτρέ ορίσαστηκε γονατιστός μπροστά στο πτώμα.

—Θεέ μου! Ο πατέρας! σκέφτηκε ο πατέρας μου!...

ZAK KONSTAN

ΕΝΑ ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

HENRI ARDEL

ΟΤΑΝ ΡΟΔΙΖΗ Η ΑΓΑΠΗ

[Τά προηγούμενα.—Ο νεαρός γλιπτής Ρισάρ ντε Βοδράι βρίσκεται στην έπαυλη Κέρ-Αρμόρ, της Βρετανίας, προσκελημένος της κυρίας ντε Ταννί, με τον γιό της οποίας συνδέεται αδελφικά. Προσπαθεί να ξεχάσει, στην ήρεμη της έσχης, μια παλιά έρωτική απογοήτευση. Μια μέρα, συναντά στο δρόμο μια κοπέλα. Είναι ή Ζιλιάνα ντε Τρεβενέκ. Ο Βοδράι κατορθώνει να συστηθή στην οικογένειά της και παντρεύεται. Μένουν στο Παρίσι. Μια μέρα, τότε επισκέπτεται ή κυρία Σαμπέλ, φίλη των.]

(Η συνέχεια)

—Ζιλιάνα, είτε ή κυρία Ζαννί, αν σου άρέσει να δέλεις διασημότητες θά ικανοποιηθής ό- λητα στις διακρίσεις ντε Μωδιέρο. Στιμώμε... Μά σχεδόν άμείως, σαν να της ξανάθε μια άνάμνησι, συνέχισε παίζον- τας με το μανούν της:

—Ανάμνησι της διασημότητας αυτές μπο- ρώ να σοι αναφέρω την πριγκίπισσα Κατερί- να Αρβενόσκι.

Αν φωνές δισταυρόθησαν: ή μιά χαρού- μενη, της Ζιλιάνας:

—Αλήθεια, θά ειναι αυτού;... Θά είμαι ένδοξασμένη να την γνωρίσω. Μ' άρεσουν τόσο τα ποιήματά της!...

Η φίλη, του Ρισάρ, απότομη, σχεδόν βά- νησι:

—Αι ή πριγκίπισσα γύρισε στο Παρίσι; —Ναι, μόλις από δλίγου καιρού. Την συ- νήνησα στο Ρίς, από δύο ημερών. Καί εκεί- νη έδαξε την έπαυση να γνωρίση την κυρία ντε Βοδράι, για την όποια άκουσε να μιλούν πολύ, μου είπε. Στο Λουγκάνο, νομίζω, έμαθε το γάμο σου, Βοδράι, από της γαλλικής εφη- μερίδες.

—Λες ότι ή πριγκίπισσα θά ειναι στής κυ- ρίας ντε Μωδιέ; ρώτησε μόνο εκείνος με τον ίδιο απότομο τόνο στην φωνή του.

—Είναι πιθανό, γιατί τώρα τελευταία έχουν πολλές φίλες. Μά δέ μου είπε τίποτε.

—Και πότε ειναι αυτή ή έσπεριδα; ρώτησε ή Ζιλιάνα.

—Στις 24 Δεκεμβρίου, αφού πρόκειται για ένα ρεβεγιόν, που θα το ακολουθήσει μια πα- ράσταση κι' άλλες διασκεδάσεις.

—Μά τότε Ρισάρ, σοβαρά μου προτείνεις να πάω αυτού;

Την κυττάε χωρίς να καταλαβαίνει. Δεν πρόσεξε στην ερώτησή της; Όλη του ή σκέψη έχει πετάξει προς την άλλη προς την παθητή ανάντηρη...

—Και γιατί να μη σοι το προτείνω; —Γιατί; Μά γιατί είναι ή νύχτα των Χρισ- τωγέννων μια νύχτα επίσημη ποί... που δεν πρέπει να την περάσω διασκεδάζοντας...

Δεν έχει λοιπόν νυχτερινή λειτουργία στο Πα- ρισ;

—Μά... βέβαια. Μήπως... Φαντάζομαι ότι δέλεις απαραίτητος να την άκούσης...

—Θά ήταν ή πρώτη φορά απ' την παιδική μου ηλικία, που δέ θα πήγαινα...

Η Ζαννί Σαμπέλ άμείως κατάλαβε την σύγκρουσι που έπείκετο. Προσπάθησε να την άπορηγή:

—Ω Ζιλιάνα, μη ζητάς να πιάς σε μια λει- τουργία του Παρισιού... Θά απογοητευθής αναπόφευκτα είναι τόσο διαφορετικές ή διέξες σου επιλογίες, εκεί κάτω στην Βρετανία, όσο ειλιδιές!...

Η νέα γυναίκα δεν άπάντησε. Κάποια σιά έξυμολογούσε να σκεπάζη το βλέμμα της. Ο Ρισάρ, νευρώς, πήρε ένα περιδωλό απ' το τσιμπέ κι' έπειτα τό ξαναπέταξε μ' ένα από- τομο κίνημα. Πήγε να μιλήση. Η Ζαννί φο- βήθηκε πως θά το έφευγαν λόγια που θα τον έβαναν να μετανιώσει.

Και άλλόφοντας τόνο, συνέχισε:

—Νά την όρα, μικρή μου φίλη, σε άπάγω-

αργήσαμε και δεν θά βρούμε τραπέζι για τό τσάι μας... Βοδράι, άρεβονά.

Μιά θέλησι σκληρή έλαμπε στα μάτια του. —Θά περάσω να με πάρης, δεν είναι έτσι, Ρισάρ; ρώτησε με ήρεμία ή Ζιλιάνα.

—Μή με περιμένεις;... Ίσως μέινω στην Λέσχη.

Έσκυψε το κεφάλι χωρίς να άπαντήσει. Με την ίδια ευγένεια που πήρε το χέρι της Ζαννί, ο Ρισάρ φίλησε το γαντοφορεμένο χέρι της γυναίκας του, όπως θά έκανε και για μια ξένη. Καί ή δυο γυναίκες γέγχαν έξω.

Μετά απ' τ' αυτόκνητο, ή Ζιλιάνα κυττούσε τους σκοτεινούς απ' τη συννεφιά δρόμους.

—Πόσο είναι φλαμμένα τα σούρουπα του Παρισιού, φηδύρισε.

—Είναι γιατί δεν τα συνήθισες ακόμα, άγα- τημένη μου, είτε με θεική συμπάθεια ή κυρία

Η πόρτα του αυτοκινήτου άνοιξε: τό φώς των ηλεκτρικών έπεσε για μια στιγμή στο πρόσωπο της Ζιλιάνας.

Σαμπέλ.

Από τον τόνο της φωνής της, είχε δια- σθανθή την μελαγχολία που έσφιγγε την καρ- δια της Ζιλιάνας.

—Είναι αλήθεια... Δεν συνήθισα το Πα- ρισί ακόμα. Θά μέινω—αρχίζω να πιστεύω— βρετανή στην ψυχή για πάντα...

Μια πίκρα ξεχώριζε στην φωνή της νέας γυναίκας.

—Ζιλιάνα... άκουσε με... Με θεωρείς α- ληθινή φίλη, δεν είναι έτσι;

—Ναι, άπάντησε εκείνη άργά νομίζω ότι ένδιαφέρεσθε ειλικρινά για μένα.

—Λοιπόν άκουσε να σοι πώ κάτι που σέ- φτοιμα...

Η Ζιλιάνα έπαψε να κυττάει έξω τα μάτια της αναζήτησαν τα μάτια της κυρίας Σαμπέλ.

—Τί σκεφτόσαι, Ζαννί;...

—Π ό ε π ε ι να πιάς τη νύχτα των Χρι- στωγέννων στής κυρίας ντε Μωδιέρο, κι' αν ακόμα αυτό άποτελεί ήθος για σενα.

—Και όμως, Ζαννί, πρόκειται για ένα κα- θήκον δημοκειντικής συνειδήσεως... Νά πε- ράσω διασκεδάζοντας τη νύχτα αυτή, θά μου φανή σαν έροσουλία... Ο Ρισάρ δεν μπορεί να μου τό ζητά αυτό, δεν έχει το δικαίωμα να τό άπατή... Η φωνή της ήταν επαναστατημένη.

—Βέβαια δεν μπορώ να τον στερήσω κι' εκείνον, απ' την διασκέδαση αυτή, αν την θέλω. Άς πάη αυτός στην έσπεριδα της κυρίας ντε Μωδιέρο χωρίς μένα...

—Αυτό, Ζιλιάνα, δεν πρέπει να γινή για κανένα λόγο!

Ο τόνος της κυρίας Σαμπέλ ήταν τόσο ά- ληθινός και τόσο επιτακτικός, ώστε ή Ζιλιάνα την κυττάε έκκληρη.

—Γιατί, Ζαννί, βρίσκεις απαραίτητο να συ- νοδέγω τον Ρισάρ;

Η Ζαννί ξαναπήρε τό ξενόιαστο και ερω- νικό της ύφος σαν να ήθελε να μετριάση την σημασία των λόγων της.

—Γιά ένα λόγο που μου συμβουλεύει ή πεί- ρα μου...

—Αληδής;... ρώτησε σοβαρά ή Ζιλιάνα τό πρόσωπό της έμενε στη σιά.

—Αληδής... στο Παρίσι, στον κόσμο μας, μια γυναίκα που θέλει να μείνη για τό σύζυγό της ή μ ο ν α δ ι κ ή σύντροφός του, δεν πρό- πει να τό δώση την συνήθεια να θγαίνει μό- νος του...

—Άλλοιώς, παίζει με την εδνυχία της. Ζιλιάνα, άγατητή μικρή μου φίλη, έχεις δια όσα χρειάζονται για να κάνης τον Ρισάρ να μην κυττάει ποτέ πιά καμιά άλλη γυναί- κα στον κόσμο... Μά αυτό έξαστάται από σ ε ν α, τό επαναλαμβάνω... Λοιπόν από πάντων στής κυρίας ντε Μωδιέρο μίν τον άφή- σεις να πάη μόνος!

—Γιατί στής κυρίας ντε Μωδιέρο π ο ρ ο π ά ν- τ ο ν; ρώτησε άργά ή Ζιλιάνα.

—Διότι... ή δημοφες και κοκεττες γυναί- κες ειναι πολλές εκεί... Γιατί στα κομπλιμέν- τα του Βοδράι έδιναν πάντα μεγάλη αξία...

—Τώρα όμως ειναι παντρεμένος.

—Δεν είναι αυτό λόγος...

—Γιά κείνες ίσως...

Η φωνή της Ζιλιάνας είχε κάποια δόσι πε- ριφρόνησις. Συμπλήρωσε:

—...μά για τον Ρισάρ, φαντάζομαι... έλ- πίζω τουλάχιστον, ότι είναι.

Τό αυτόκνητο σταμάτησε άνάμνησι σε άλλα αυτοκίνητα, μαζεμένα έμπρός στην ψηλή φω- τιωμένη πόρτα.

Η κυρία Σαμπέλ διάταξε. Τί έπρεπε, τι μπορούσε να σή;...

—Μην ξεχνάς, πως ο Ρισάρ είναι ένας καλλιτέχνης κι' έζησε πάντα πολύ διεθνης. Ζιλιάνα, άγατημένη μου, ακόμα μια φορά, πι- στεύε με μίν τον άφήσεις να ξεχάση στο Πα- ρισί ότι στην Βρετανία τον κατέστησε σε τέ- τοιο βαθμό, ώστε να σοι θυσίαση την έλευση- ρία του... Μά δς άφησωμε τώρα της σοβα- ρες σκέψεις. Φθάσαμε στο Ρίς!

Η πόρτα του αυτοκινήτου άνοιξε: τό φώς των ηλεκτρικών έπεσε για μια στιγμή στο πρό- σωπο της Ζιλιάνας. Τα μάτια της ήταν γε- μάτα σκέψη και τα χείλη της έτρεμαν. Γλυκά- γλυκά ή κυρία Σαμπέλ άκούσθηκε το χέρι της πάνω στο δικό της.

—Ζιλιάνα μου, μίν είσαι λυπημένη... Θά με κάνης να μετανιώσω που σοι μιλήσα...

Και όμως είμαι βέβαια ότι έπρεπε να μιλήσω...

—Κι' εγώ τό ίδιο νομίζω... Και σ' εύχα- ριστώ που με είδατοίρησε... Μαθαίνο να ζω. Κι' αρχίζω να πιστεύω πως ειναι πιο δύσκολο απ' όσα φαντάζομυνα...

III

Η έπαθεφωση που έδινε ή κυρία ντε Μω- διέρο στους έξόνους της πριν απ' τό ρεβεγιόν κόντευε να τελειώση.

Η κυρία ντε Μωδιέρο ήταν μια αληθινή γυ- ναίκα του κόσμου. Είχε άναγνώσει ότι ή έ- σπεριδα της θά γινόταν σε πολύ στενό κύκλο. Μά σ' αυτόν τον στενό κύκλο ήταν πάνω από 150 πρόσωπα: άνθρωποι του κόσμου, καλλιτέ- χνες, μυθιστοριογράφοι, κωμικοί, με στερεωμέ- νη φήμη...

(Η συνέχεια εις τό προσεχές)

M. Moreno

Ο ΓΑΜΟΣ

—Μελίνα;
—Κυρία; Με θέλει ή κυρία;
—Δε σε θέλω, Μελίνα, θέλω μόνο να δγά-
λεις τη μπλέ φορεσιά του Ρίκου απ' τη γκαρ-
ναβόμπα. Θά τη δουρτίσεις, θά δής αν είναι
γερά τὰ κομμάτια: αὐριο θά τη φορέση γιὰ τὸ
γάμο τῆς δεσποινίδος Κανσέλ. Κι' ἐσὺ μι-
κοῦλὴ μου, πάψε νὰ χοροτῆδῃς σάν τραλὸς,
γιατὶ θά σ' ἀφήσω μόνο.

—Μὰ μαμάκι! Εἶμαι τόσο εὐχαριστημένος
πὺν θά πάω αὐριο στὸ Βεζάν. Γι' αὐτὸ χορο-
τῆδω!

—Θά χορέψης αὐριο! Ἀπόψε νὰ καθήσης
φρόνιμα!

—Δὲν μπορῶ, μαμάκι!

—Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, πήγαινε στὸν κῆπο!

Κι' ἀνάμεσα στὰ τριαντάφυλλα, στὸ τρυφερὸ
χορτάρι καὶ στὰ μυρωμένα γαρύφαλα, ὁ Ρίκος
δουλά, τραγουδᾷ, τρέχει...

—Ἀλήθεια, εἶμαι εὐχαριστημένος. Θά δῶ
ὅλο τὸ συγγενολόγι, θά φάγω ἀπ' ὅλα! Κανέ-
νας δὲ θά πῇ τίποτα. Κι' ἴσως ἡ μαμάκι νὰ μ' ἀ-
φήσῃ νὰ ὀδηγήσω τὸ ἀμάξι.

Ἄν καὶ ὁ μπαμπᾶς δὲν εἶναι «ἀπ' τὴν καλὴ
τοῦ».

—Ἰδέα πὺν σοὺ τὴν εἶχανε, ἔλεγε τὸ πρωί,
νὰ παντρευτοῦνε τῆς μέρες πὺν θά μπάσουμε
τὸ σανὶ! Δὲν μποροῦσαν νὰ περιμένουν ὡς τὸν
ἐρχόμενο μῆνα!

—Νὰ τὸ πῆς αὐτὸ στοὺς ἀρραβωνιασμένους,
ἀποκρίθηκε ἡ μαμάκι. Στὸ ἀναιμεταξὺ, πάω
νὰ σιδερώσω τὴν δελὰδα σου.

Τὶ τὸν νοιάζει ὅμως τὸν Ρίκο γιὰ τῆς μουρ-
μοῦρες τοῦ μπαμπᾶ καὶ τὰ παράπονα τῆς μα-
μάκας! Θά πῇ στὸ γάμο, κι' αὐτὸ ἀρκεῖ...

Ἀπ' τὴ χαρὰ του, ὁ μικρὸς σκαρφαλώνει σὲ
μὰ μικρὴ κερασιά, κάθεται ἀνάμεσα στὰ κε-
ράσια καὶ τρώει, τρώει ὅσπου νὰ σάσῃ.

Πασσαλεῖ τὸ πρόσωπό του, τὰ χέρια του,
λερώνει τὰ ρούχα του καὶ στὸ τέλος, ἀπὸ ἀπο-
σεξία, γλιστροῦ καὶ παίρνει μὰ μεγαλοπρεπὴ
τοῦμα. Εὐτυχῶς ὅμως τὸ δέντρο δὲν εἶναι
πολὺ ὑψηλὸ κι' ἀπὸ κάτω τὸ χορτάρι τὸν δέ-
χεται ἀπαλά-ἀπαλά. Ὁ Ρίκος ἔχει δρεξὴ νὰ
κλάνῃ, γιατί στραγγουλήξε τὸ ποδαράκι του
καὶ μάτωσε τὸ γόνατό του, παρηγοριέται ὅμως
μὲ τὴ σκέψιν τοῦ αὐριανοῦ γλεντιοῦ καὶ σασπι-
νει, ἀπὸ φόβο μὴν τὸν ἀφήσουν σπῆν ὀλομό-
ναχο. Γιατὶ ὁ Ρίκος εἶναι, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἑ-
ξυπνο καὶ λογικὸ παιδάκι.

Ἡ καλὴ μέρα φαίνεται ἀπ' τὸ πρωί. Ἕνας
ἥλιος, χαρὰ Θεοῦ. Τὸ ἀμάξι πετὰ στοὺς δρό-
μους πὺν κραζοῦν τὰ δέντρα, στὸ κάθε φύλλο
εἶναι κολλημένα διαμάντια... Καὶ νὰ, φθά-
σανε!...

—Παναγία μου! πόσο μεγάλωσε ὁ πατρι-
κος!...

Ὁ Περικλῆς εἶν' ἐκεῖ, σηκώνει τὸν Ρίκο
στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ τὸν κατεβάσῃ ἀπ' τὸ
ἀμάξι...

—Ἐξάδελφε, νὰ μᾶς συμπαθεῖτε, λέει ὁ
ἀρραβωνιαστικὸς. Σᾶς ἀνησυχίσαμε ἀπάνω

—Παναγία μου! πόσο μεγάλωσε ὁ πατρι-
κος!...

Ὁ Περικλῆς εἶν' ἐκεῖ, σηκώνει τὸν Ρίκο
στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ τὸν κατεβάσῃ ἀπ' τὸ
ἀμάξι...

—Ἐξάδελφε, νὰ μᾶς συμπαθεῖτε, λέει ὁ
ἀρραβωνιαστικὸς. Σᾶς ἀνησυχίσαμε ἀπάνω

—Παναγία μου! πόσο μεγάλωσε ὁ πατρι-
κος!...

Ὁ Περικλῆς εἶν' ἐκεῖ, σηκώνει τὸν Ρίκο
στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ τὸν κατεβάσῃ ἀπ' τὸ
ἀμάξι...

—Ἐξάδελφε, νὰ μᾶς συμπαθεῖτε, λέει ὁ
ἀρραβωνιαστικὸς. Σᾶς ἀνησυχίσαμε ἀπάνω

—Παναγία μου! πόσο μεγάλωσε ὁ πατρι-
κος!...

Ὁ Περικλῆς εἶν' ἐκεῖ, σηκώνει τὸν Ρίκο
στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ τὸν κατεβάσῃ ἀπ' τὸ
ἀμάξι...

—Ἐξάδελφε, νὰ μᾶς συμπαθεῖτε, λέει ὁ
ἀρραβωνιαστικὸς. Σᾶς ἀνησυχίσαμε ἀπάνω

—Παναγία μου! πόσο μεγάλωσε ὁ πατρι-
κος!...

Ὁ Περικλῆς εἶν' ἐκεῖ, σηκώνει τὸν Ρίκο
στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ τὸν κατεβάσῃ ἀπ' τὸ
ἀμάξι...

—Ἐξάδελφε, νὰ μᾶς συμπαθεῖτε, λέει ὁ
ἀρραβωνιαστικὸς. Σᾶς ἀνησυχίσαμε ἀπάνω

στὴν ἐποχὴ τοῦ σανοῦ...
—Βλέπετε! μουρμουρίζει ἡ μαμάκι.
—...Μὰ τί τὰ θέλετε, τί τὰ γινεῖτε; Δὲν
εἶχανε τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένουμε ὡς τὸ τέ-
λος τοῦ τρύγου...

—Καλὰ σοὺ τάλεγα!... ψιθυρίζει ἡ μαμά-
κι.

—...Ἔξερε ὅμως τί θά πῇ ἔρωτας: καὶ
σεῖς περάσατε ἀπὸ ἐκεῖ!...

Κ' οἱ γονεῖς τοῦ Ρίκου κυττάζονται· στὸ
βάθος τῶν ματιῶν τους λάμπει μὰ θαθεῖα τρυ-
φερότης.

Ἡ συνοδεία ὁργανώνεται. Πρῶτα τὸ συγ-
γενολόγι.

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

—Τὶ φτερά ἔχει στὸ κεφάλι ἡ κυρία ντὲ
Καρπινάκι! Εἶναι χειρότερη ἀπὸ σκοῦπα! παρα-
τηρεῖ ὁ Ρίκος. Ἡ κυρία Ντυριὲ εἶναι σάν νά-

Ὁ γέρος τὰ κορβάλα, ὡς τὴν
ψηλὴ καρδιά.

βαλε ἕνα μαξιλάρι μέσα στὴν κοιλιά της! Τί
ἀσχημοσύνη! Νὰ κι' ἡ νύφη! Αὐτὴ δὲν εἶναι
ἀσχημη, δὲ μ' ἀρέσει ὅμως τὸ φουστάνι της...
Τὴν κάνει σάν ἀραπῖνα...

Κρίνα, λευὰ τριαντάφυλλα, χουσαφί, λι-
δάν... Οἱ μελλοντικοὶ πατοῦν σ' ἕνα χαλὶ
ἀπὸ λουλούδια... Ὁ παπᾶς κι' ὁ ψάλτης λένε
ἀτέλειωτες προσευχές.

—Εἶναι μεγάλῃ ἡ λειτουργία! συλλογίζεται
ὁ Ρίκος. Ἐγὼ θαρρέω... Ἄν παρῶσα, θά
χωθῶ πίσω ἀπ' τὴ μαμάκι καὶ πάω νὰ βοῶ
τὴ Σουζάννα... Εἶναι ὁμορφὴ αὐτὴ, τοῦλάχισ-
τον! Θά ξύσουμε τὰ καρεκλίδινα, ἔχω τὸ
σονγιά μου...

—Θά καθήσης φρόνιμα, Ρίκο;
—Μὰ, μαμάκι, στενοχωριέμαι!

—Σώπα! σ' ἀνοίει ὁ Χριστοῦλης! Ζήτησέ του
νὰ σὲ κάνει φρόνιμο παιδί, εἶναι προτιμώτερο,
παρὰ νὰ τρέλῃς τὸνα μὲ τ' ἄλλο, τὰ καινούρ-
για σου παπούτσια καὶ νὰ ρουθουνίζῃς σάν τὴ
γάτα...

Ὅσο κι' ἂν παρατραβιέται, μὰ λειτουργία
ἔχει καὶ τὸ τέλος της. Ὁ Ρίκος διασκέδασε μὲ
τὰ τροπάρια πὺν μμείται σιγά-σιγά, μὲ τὴν
ἀνταλλαγὴ τῶν δακτυλιδίων, μὲ τοὺς θου-
δῶδεις λυγμούς της θείας Ἰριμας.

—Γιατὶ κλαίει, πές μου, μαμάκι, ἡ θεία
Ἰριμα; Δὲν εἴμαστε σὲ κηδεῖα!

—Σόντι!

Ἡ συνοδεία ξαναφτιάνεται, ξαναμπαίνουν
στὸ σπίτι τοῦ θεοῦ τοῦ Κανσέλ καί, τέλος,
σερβίρεται τὸ περίφημο «τσιμποῦσι» πὺν τάρα-
ξε τὰ δνεῖρα τοῦ Ρίκου.

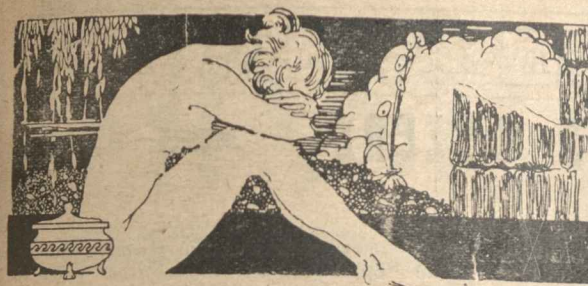
—Ἐ λοιπὸν! εἴμαστε τοῦλάχιστο... χίλοι!
Πεινῶ, πεινῶ τόσο πολὺ πὺν ἂν ὅλο τὸ σπίτι
ἦταν φτιαγμένο ἀπὸ ψωμί, θά τὸ ἔτρωγα ὅλα-
κερο!

Με δλους παίζεις καὶ γελᾷς
κι' ὅλους μᾶς βασανίζεις,
γιατὶ δχι μόνο μᾶς πονάς,
ἀλλὰ καὶ μᾶς... ψωνίζεις!

Με δλους παίζεις καὶ γελᾷς
κι' ὅλους μᾶς βασανίζεις,
γιατὶ δχι μόνο μᾶς πονάς,
ἀλλὰ καὶ μᾶς... ψωνίζεις!

Με δλους παίζεις καὶ γελᾷς
κι' ὅλους μᾶς βασανίζεις,
γιατὶ δχι μόνο μᾶς πονάς,
ἀλλὰ καὶ μᾶς... ψωνίζεις!

Με δλους παίζεις καὶ γελᾷς
κι' ὅλους μᾶς βασανίζεις,
γιατὶ δχι μόνο μᾶς πονάς,
ἀλλὰ καὶ μᾶς... ψωνίζεις!

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΚΕΤΑ

Τὴν ἐποχὴ, πὺν ἡ προσοχὴ τοῦ μεταπολεμ-
κοῦ ἀνδρῶπου περισπαῖται δεξιά καὶ ἀριστερά,
πρὶν νὰ θαυμάσουμε τοὺς πασιτοὺς ἐρωτευμέ-
νους, πὺν δὲν ἔχουν παρὰ ἕνα πάθος καὶ πὺν
ἀπερῶνουν ὅλη τὴ ζωὴ τους, στὴν ἐκλεκτὴ
τὸν ὀνεινὸν τους καὶ στὴν πραγματοποίηση
αὐτοῦ τοῦ ὀνεινῶ. Νὰ γιατί ἐπαναῖνουμε τὸ ἴδιο
καὶ τοὺς ἱστορικοὺς, πὺν ἀπέρωσαν ὅλο τὸ
σεαυρό τους, σ' ἕνα διακεκριμένο πρόσωπο
μᾶς ἐποχῆς.

Ὁ κ. Πέτρος ντὲ Νολὰκ ἔχει ἀπεριόριστο
θαυμασμό γιὰ τὴ Μαρία Ἀντουανέττα. Μὰ κα-
νεὶς δὲν ξέρει, περισσότερο ἀπ' αὐτὴν τὴν ὁ-
μορφὴ αὐτοκρατοῦ, πὺν πῆθανε σάν γαλλίδα,
σάν μὰ καλὴ γαλλίδα καὶ τῆς ὁποίας ἡ πρώτη
ματαιοδοξία δὲν ἦταν παρὰ ἕνα κοινὸ ἐλάτ-
τωμα τῆς νεότητος. Στὸ τελευταῖο τοῦ ἐργοῦ
λαπὸν: εἴλω ἀπὸ τὴ βασιλίσσα προσπαθεῖ
νὰ μῆσῃ τὸν ἀναγνώστη στοὺς καλλιπονημο-
νὺς ἀπολοφθῶσαν στὴς Βερσαλλίες, τὴν ἐπο-
χὴ πὺν ὁ Λουδοβίκος ΙΣΤ' ἄναβε τὸ καμίνι
του, στῆς φλόγες τοῦ ἡρωατοῦ, πᾶννο στὸ ὁ-
ποῖο χόρευε ὀλόκληρη ἡ Αἰλὴ του. Μὴ σείρα
ἀπὸ κεφάλια, σημειώσεις κομῆς καὶ καθο-
ρισμένες, ντοκουμένταρισμένες δὲ ἀπὸ τῆς
καλλίτερης ἀγῆς, μᾶς γνωρίζουν τὸ περιβά-
λον τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας. Χωρὶς ὑπερ-
βολὴ μὲ τῆς σελίδες αὐτὲς κάνουμε ἕνα περὶ-
πατο ὡς τὸ ἀνάτορο τῶν Βερσαλλίων, ἀνά-
μεσα στὰ ἀστραφετὰ ταβάνια καὶ τὰ γραφ-
ικὰ πανο.

Σ' αὐτὸ τὸ μπουκέτο τῶν ἀναμνήσεων ἐκεί-
νες πὺν ἀφοροῦν τὴν γκαρνταρόμπα τῆς Μα-
ρίας Ἀντουανέττας, θά ἐνδιαφέρουν ἐξουσι-
στὰ τῆς σημερινῆς γυναικῆς. Κι' αὐτὸ γιατί
ἡ βασιλίσσα ἦταν τόσο κοκέτα, ὅσο δὲν εἶναι
πᾶ καμιά γυναίκα, οὔτε θά μπορούσε ποτὲ νὰ
εἶναι. ἔχει μὰ πίστωση ἀπὸ 120.000 λίβρες γιὰ
νὰ ντυνέται. Φαντασθεῖτε τί ποσὸν, γιὰ κείνη
τὴν ἐποχὴ μάλιστα! Ἀλλὰ καὶ σὲ τί περὶ-
σσότερα προκαλοῦσε μὰ τέτοια πίστωση καὶ πό-
σο ἐπιβόητη—τὸ σπουδαιότερο—γινόταν γιὰ
τὰ οικονομικὰ τοῦ Κράτους.

Ἡ Ρόζα Μπερτέν κρατοῦσε ἕνα μαγαζὶ μὸ-
δας καὶ φιλικὸν, στὸ πρόστατο τοῦ Σαιντ-Ὀ-
νορέ. Ἐ, αὐτὴ ἡ Ρόζα Μπερτέν εἶχε γίρει ἡ
ἐπιστὴν ὑποκόρη τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας
καὶ παρανοσάτοταν παντοῦ μὲ τὸν ἐπίσημο τί-
τλο τῆς «ἐπιστολῆς τῆς Μόδας». Ἀργότερα
μάλιστα παρασημοφορήθηκε γι' αὐτὸ, ἀπὸ τὴν
Αἰλὴ. Κι' ἦταν τέτοια ἡ εἰννοία τῆς Μαρίας
Ἀντουανέττας πρὸς αὐτήν, ὅστε ἡ Ρόζα Μπερ-
τέν εἶχε ἀπὸ τὴν ἐλευθερία κινήσεων καὶ στὰ
ποῦ ἀνάγκη τοῦ παλαιοῦ καὶ σὲ ὄρες ἀκό-
μη, πὺν ἀπαγορεύετο σὲ ὅλους ἡ εἰσοδος.

Ἡ κυρία τῶν στολιδίων λοιπὸν τῆς βασι-
λίσσας ἦταν ἐπιφοτισμένη νὰ ἐπιδέξῃ αὐ-

τὴν τὴν γκαρνταρόμπα, ἡ ὁποία ἀριθμοῦσε ἐ-
βδομήντα ὀκτὼ τουαλέτες, ἀνανεούμενες, σύμ-
φωνα μὲ τὴν ἐποχὴ. Ἕνα δείγμα ἀπὸ κάθε
τουαλέτα ἦταν κολλημένο σὲ ἕνα μεγάλο δι-
δύλο κι' ἀπέναντι σ' αὐτὸ ὑπῆρχε λεπτομερὴς
περιγραφή τοῦ κοστούμιου. Κάθε πρῶτὸ λοιπὸν
ἡ κυρία τῶν στολιδίων παρουσίαζε στὴ βασι-
λίσσα τὸ δίδύλο μὲ τὰ δείγματα ἀπὸ τῆς τουα-
λέτες, τὸ ὁποῖο θά μπορούσε κανεὶς νὰ ὀνο-
μάσῃ: μεγάλο δίδύλο τοῦ Δημοσίου Χρέους,
γιατὶ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὰ οικονομικὰ τοῦ
Κράτους ἦταν ἀπερωμένα σ' αὐτὸ!

Ἀργότερα τὴ θέσθ τῆς κυρίας τῶν στολι-
δίων πῆρε ἡ κοντέσα ντ' Ὀσέν. Καὶ σ' αὐτὴν
δόθηκε μὰ ὀλόκληρη ἀκολουθία ἀπὸ καμαριέ-
ρες καὶ ἀπὸ ὑπηρέτες γιὰ τὴν γκαρνταρόμπα.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα.

Η ΤΡΟΜΕΡΕΣ ΟΡΓΕΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η όργη της φύσεως ξεσπάσε επανειλημμένως, κατά τα τελευταία χρόνια, στη φτωχή μας πατρίδα.

Ποιός ησημόνησε τους τρομερούς σεισμούς που κατέστρεψαν από διετίας την Κόκκινη και το Λοντράκι; Αλλά και ποιός δεν έχει νοσή από την άναμνηση της τελευταίας πλημμύρας που έφερε τόσο τρομερές καταστροφές σ' όλη σχεδόν την Ελλάδα;... Πριν από λίγες μέρες ακόμα ξεβρασθήκαν στον Πόρο τα πτώματα δύο τραγικών της θημάτων.

Αλλά και στη Νότια Γαλλία λίγα κακά προσέβησαν ή τελευταία αυτή πλημμύρα; Ολόκληρη σχεδόν καταστράφη, και η εφημερίδες είναι γεμάτες ακόμη από τα δνόματα των εκατοντάδων θυμάτων που βρήκαν οικτρό θάνατο σ' αυτήν.

Με την ευκαιρία, λοιπόν, αυτή θα σας δώσουμε μια σύντομη περιγραφή των μεγαλύτερων καταστροφών που έχει υποστεί η ανθρωπότητα μετά την γέννηση του Χριστού.

**

Υπάρχουν μερικές χώρες που, λόγω της γεωγραφικής τους καταστάσεως υπόκεινται περισσότερο από τις άλλες σε τέτοιου είδους δυσάρεστες εκδηλώσεις: Είναι όσες χώρες περιβάλλονται από μεγάλους ποταμούς. Ο Τάμεσις π. χ. και ο Σηκουάνας επροκάλεσαν συχνά μεγάλες καταστροφές. Και της θαλάσσης όμως τα κατορθώματα δεν πάνε πίσω. Στα 353 μ. Χ. η θάλασσα κατέκλυσε και κατέστρεψε ένα μέγα μέρος της Αγγλίας. Η πλημμύρα αυτή έχει μείνει ιστορική, καθώς και η του 1607 κατά την οποία εισώρμησε πάλι στα παράλια της Αγγλίας και τα κατέκλυσε μέχρι βάθους δύο λευγών από την παρλίτα.

Στα 1421 η θάλασσα κατέκλυσε όλα σχεδόν τα παράλια της Ολλανδίας, τα μετέβαλε σε σειρά... νησιών, παρέσυρε στον ύγρο τάφο... 70 χωριά, χιλιάδες ανθρώπων και ζώων και άλλαξε τον ροήν του ποταμού Φλέβο! Μη νομίσετε όμως ότι ύστερ' από την μοναδική αυτή καταστροφή η Ολλανδία μπόρεσε τελειωτικά να ήσυχάσει... Κάθε άλλο. Λίγα χρόνια αργότερα την 5 Νοεμβρίου του 1530, η θάλασσα ξανάρχισε τα δικά της: εγκατέλειψε εκ νέου τα παράλια της, εισώρμησε και πάλιν στις όχθες της άτυχης Ολλανδίας, «κατάπε» κυριολεκτικώς 400 χωριά, κι' αφού τάχαμε όλα... θάλασσα, ξαναγύρισε στην κοιτίδα της, αφήνοντας γ' ανάνηψη του περασμάτος της μία τεραστία σ' έκταση λίμνη, τη λίμνη του Χάλεμ. Και πάλιν όμως δεν είχε ακόμη τελείως ήσυχάσει: στα 1578 ξανάρχισε τη βολή της από τα παράλια της Ολλανδίας, αφήνοντας αυτή τη φορά γ' ανάνηψη διάφορα... καρβία που είχε παρασύρει από το πέλαγος και τα άπλωσε στο μέσον της πεδιάδος!... Η καταστροφικότερη όμως πλημμύρα της Ολλανδίας έγινε στα 1634, βρήκαν δε οικτρό θάνατο σ' αυτήν 7.000 άνθρωποι και 50.000 ζώα!

Αλλά, εκτός από την Ολλανδία, και άλλες χώρες γνώρισαν τα αγαθά των πλημμυρών. Στα 1195, ο Σηκουάνας υπερέβη την κοιτή του και κατέκλυσε ολόκληρο το Παρίσι. Η πλημμύρα αυτή ήταν τέτοιας εκτάσεως, ώστε ο Φίλιππος Α΄γοντος αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το Παρίσι του και να καταφύγει, για να σωθή στον πόρο ενός... καταστρώου!

Στα 1800, η θάλασσα παρέσυρε στον βυθό της 24 χωριά της Γερμανίας, από τους κατοίκους των οποίων ούτε ένας δεν γλύτωσε. Στα 1812, επίσης, ο Δούναβης ξεχείλισε και παρέσυρε ένα ολόκληρο τουρκικό σώμα στρατού 2.000 ανδρών, που είχε σταματούσε στις όχθες του, και που το έπληξε ολόκληρο!

Ας αφήσουμε όμως τώρα της πλημμύρες κι' ας έρθουμε σε άλλες καταστροφές.

Μία χώρα που δοκίμασε εξαιρετικά την αγριότητα της όργης της φύσεως είναι η Ιταλία. Η μεγαλύτερη καταστροφή την οποίαν αναφέρει η ιστορία είναι η έκρηξη του Βεζουβίου και το θάψιμο κάτω από την λάβα του των θαυμασίων Ιταλικών πόλεων Πομπηίας και Ηρκαλείου, με τους 50.000 κατοίκους των από τους οποίους ελάχιστα εσώθησαν.

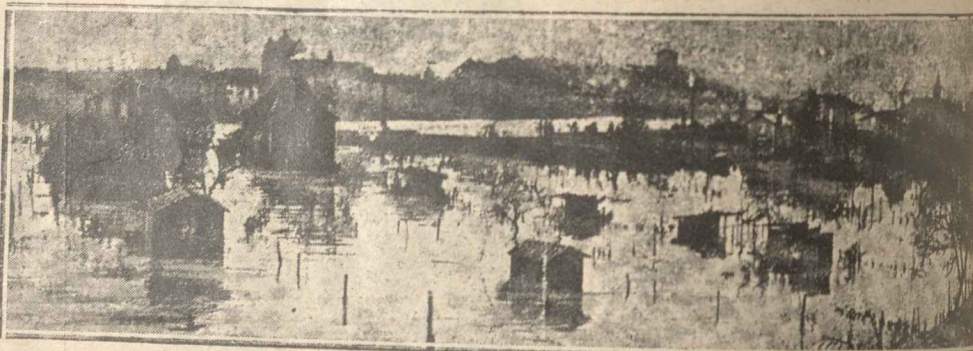
Τρομερός επίσης υπήρξε και ο σεισμός που κατέστρεψε στα 1703, την τότε πρωτεύουσα της Ιαπωνίας, Ύεδω.

Κατά τόν σεισμό αυτόν τα θύματα έφτασαν της 200.000!

Από της πιο σύγχρονες μας καταστροφές, τρομερή υπήρξε η καταστροφή της Λισσαβώνας, στα 1755. Δύο αιώνες πρωτιότερα η ίδια αυτή πόλις είχε υποστεί ήδη μια πρώτη καταστροφή από έναν ισχυρότατο σεισμό.

Οι κάτοικοι της ωστόσο δε θέλιν να εγκαλείσουν τη γη όπου είχαν γεννηθή. Γι' αυτό, η κυβέρνηση ύστερ' από πολλούς διαταγμούς, απέφασε και ξανάχτισε την πόλη στην ίδια ακριβώς τοποθεσία όπου βρισκόταν και πριν.

Ότι εφοβόοντο όμως οι σοφοί επαλήθευσε: ύστερ' από δύο αιώνες ακριβώς, ένας τρομε-

Από της τελευταίας πλημμύρας της Γαλλίας: Μία άποψις του Μιζιέ.

ρός σεισμός κατέστρεψε εκ νέου την πρωτεύουσα της Πορτογαλίας, δημιουργώντας 30.000 ανθρώπινα θύματα.

**

Η Σικελία και η Καλαβρία υπέστησαν επανειλημμένως καταστροφές από τους σεισμούς. Στον σεισμό του 1693 βρήκαν οικτρό θάνατο 100.000 άτομα! Ο σεισμός του 1783 είχε 60.000 ανθρώπινα θύματα!... Φοβερότερος όμως απ' όλους υπήρξε ο σεισμός της Μεσσηνής του 1908, κατά τον οποίον μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, η θαυμασία αυτή πόλις, χρονονολογμένη από είκοσιεξ αιώνων, με ογδόντα εκκλησίες και ανθούνην πολιτισμό, μετεβλήθη σ' ένα άτεραντο νεκροταφείο...

Σαν να μην έφθαναν τα δεινά του σεισμού, ύστερ' απ' αυτόν ένας τρομερός θαλασσινός τυφών επέπεσε εναντίον της άτυχης Ιταλικής πόλεως. Όσοι από τους κατοίκους της είχαν γλυτώσει απ' την πρώτη καταστροφή, έπεσαν θύματα της δεύτερης. Ο τυφών αυτός δεν ώφελετο, φυσικά, παρά σ' έναν υποβρύχιο σεισμό. Τα κτίρια θρυσήθηκαν κατά δέκα μέτρα περίπου, και φαντάζεσθε με τι ένταση έπεσαν πάνω στην Ήρρα! Το ρεύμα του αέρος που σχηματίστηκε ήταν τόσο δυνατό, ώστε πολλοί εργάται που βρισκόνταν εκείνη την ώρα στην παραλία, άπεροφρήθησαν απ' αυτό και άλλωστε, και τα σπία των συνοικιών της Μεσσηνής που βρισκόνταν κοντά στην παραλία, άρπαχτήκαν από τα κτίρια και γκεμίστηκαν μέσα στη θάλασσα!...

Η ιστορική αυτή καταστροφή της Μεσσηνής έλαβε χώραν στις 28 Δεκεμβρίου του 1908, στις 5 και 20 λεπτά το πρωί. Η πρώτη σεισμική δόνησις που έπροξένησε την μεγαλύτερη καταστροφή ήταν διαρκείας είκοσιτριών

μόλις δευτερολέπτων. Στο έλασμα αυτόν το διάστημα, τα περισσότερα κτίρια της Μεσσηνής και του Ερκαλείου λαβρίας γκεμιστήκαν. Λόγω της πίεσης, οι περισσότεροι κάτοικοι θρυσήθηκαν μέσα στα κρεβάτια τους γ' αυτόν τον θύμω των θιμάτων υπήρξε τόσο τρομερός, ώστε οι νεκροί της πρώτης μόνον ήμερας έφταναν σε 200.000! Σημειώστε δε ότι η πρώτη δόνησις άκόλουθησαν άλλες... ταχυνό, που άπογχεύσαν ότι έγινε μια μη όρθο μέσ' στην πόλη... Έλάσαν τοκοι κατόρθωσαν να γλυτώσουν από την θρομινία, γιατί δσα δεν μείναν πια κατά την πρώτη δόνησις, άπέθαναν είτε από τα τραυματά τους, είτε από ασφύσεις, είτε και από την θρομινία...

**

Τρομερός επίσης υπήρξε ο σεισμός μάκας του 1907. Αλλά και σ' αυτόν η μεγαλύτερη καταστροφή την έπροξένη λίασις τυφών που άκόλουθησε, θρομινία ότι το ύψος των κτιρίων έφτανε

την κορυφή των κοκοδέντρων της άτυχης Πόρο-Ρουαλά, η οποία γκεμιστή ολόκληρη μέσ' στη θάλασσα.

Στην παλίστρια που άκόλουθησε την σμύ της Λισσαβώνας, και που υπήρξε σφαιρικώτερη από τον ίδιο το σεισμό, τα μάρμα έφταναν σε ύψος δεκαεπτά μέτρων. Το ρεκόρ όμως στο είδος αυτό των τυφώνών έχει ο τυφών που έπέπεσε στη χώρα Ιάβας, μετά την έκρηξη του ηφαιστειακού Κρακατόα, την 26 Αύγουστου 1883.

Τα κτίρια, που έφθαναν σε ύψος πέντε μέτρων, έπέπεσαν με θορυ έπάνω στα στεριά, σε μικρές πεντακοσίον χιλιομέτρων. Η θάλασσα κατεβρόχθισε, κυριολεκτικώς, σφοδρά θαυμάσιες πόλεις: το Αντί, το Που Μπετόγγ, το Ταριγγίν, το Μερσί, με τους κατοίκους τους: σαράντα χιλιάδες οίτοι... Απ' αυτούς, δεν βρήκαν σωτηρία, παρά μερικά λείψανα... τα μαλλιά—μέσα... στις καλές των γυναικών...

Το πέλαγος άναταράχθηκε σε τεραστία σταση... Έκατοντάδες χιλιάδες κτίρια από τον τόπο της συμφορής, άπλωσαν πάνω με δύναμη πάνω στις έξερές... Τα κτίρια, με την έντασι που είχαν, έφταναν σε ύψος της Γαλλίας! Η κάθετος πίεσις που φαστείον έφτασε σε ύψος είκοσι χιλιομέτρων! Η άτμοσφαιρική ταρχή υπήρξε τρομακτική, ώστε έπέδροσε σε όλη την άπνοια της γης, τρομακτικά δε ρεύματα έφταναν το γύρο της γης σε διάστημα πέντε ώρων.

Η καταστροφή της Ιάβας υπήρξε η μεγαλύτερη σε ένταση από την καταστροφή της Μεσσηνής και της Πομπηίας. Έχει μείνει ως η φοβερότερη θρομινία όσες παρουσιασθήκαν στη γη.

ΜΙΛΑΕΙ Η ΖΑΖΑ

[Τά προηγούμενα.—Η Ζαζά Μπαλλάντη διηγείται της επατυχίες της στην Αθήνα και στα διάφορα τουρνέ, και πώς απέφασε να πάη στο έξωτερο γιά ν' άποκτήσῃ μια μόρφωση καλλιτεχνική.]

(Η συνέχεια)

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ως εδω, μίλησε η Ζαζά. Η καλλιτέχνης σήκωσε μια γωνιά του πέπλου που καλύπτει πάντα τη ζωή της γυναίκας. Παράκολλησας της διάφορες περιπέτειές της, τους αγώνες της, την φιλότιμη προσπάθειά της, ώσπου να φτάση στο σημείο που έπεριόχε: την κορυφή του ελληνικού θεάτρου. Η μικρούλα με τα γαυρόνευρα μάτια της άνοιξε την ψυχή της, απ' την πρώτη μέρα που άνοιωσε το καρδιοτύπι, παρακολούθοντας την πόσημαντική παρτάσσι, ως την έπλη που πήγε, γνωστή πιά καλλιτέχνης, να επισκευθή τα μεγάλα κέντρα του πολιτισμού. Μας μίλησε γιά της φιλοδοξίες της, γιά της έλπίδες και γιά της άπογορευσεις της, με την απλή κι' άδολη ειλικρίνεια που εινε το κυριώτερό της χάρισμα. Στο γοργό βεβύλιγμα μιας κινηματογραφικής ταινίας, πέρασαν χίλιες εικόνες, διαφορετικές ή μια απ' την άλλη, σκηνές λύπης και βλασάνων, σκηνές ευτυχίας κι' έπιτυχίας.

Έκτος απ' την πεζή, ρεαλιστική ζωή η Ζαζά σε πολλά σημεία των «Απομνημονεύματων» της, μας μίλησε γιά την αισθηματική ζωή της. Με την λεπτή γυναικεία διαίσθησι, την βαθιά διαισθητική ψυχολογία, την συγχρονισμένη αντίληψη, μας αναγνώρισε τόσες λογικές σκέψεις, απ' τις οποίες πηγάζουν ή πιο χρήσιμες συμβουλές γιά την νεολαία των καλλιτεχνών.

Ένα κεφάλαιο όμως, που θ' άπασσολή άρκελώς τους αναγνώστες αυτής της βιογραφίας, θά εινε το έξης: «Έχει άραγε θαυμαστά η Ζαζά;» Φυσικά, το έρωτημα εινε λιγάκι άσχελό, γιατί πάντα μια καλλιτέχνης έχει ένα λόγο, ένα σύμπταγμα, ή μια στρατή θαυμαστών, άνάλυση με την καλλιτεχνικήν της περιωπή. Ο Ιάβας, μετά την έκρηξη του ηφαιστειακού Κρακατόα, την 26 Αύγουστου 1883.

Τα κτίρια, που έφθαναν σε ύψος πέντε μέτρων, έπέπεσαν με θορυ έπάνω στα στεριά, σε μικρές πεντακοσίον χιλιομέτρων. Η θάλασσα κατεβρόχθισε, κυριολεκτικώς, σφοδρά θαυμάσιες πόλεις: το Αντί, το Που Μπετόγγ, το Ταριγγίν, το Μερσί, με τους κατοίκους τους: σαράντα χιλιάδες οίτοι... Απ' αυτούς, δεν βρήκαν σωτηρία, παρά μερικά λείψανα... τα μαλλιά—μέσα... στις καλές των γυναικών...

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Από μια μεδιτρούλα

«Αγαπητή δεσποινίς Ζαζά,

Σας παρακολουθώ εδω και δυό χρόνια στους διαφόρους κύλους σας, τόσο στην όπερέττα όσο και στην έπιθεώρησι, και κάθε φορά που πηγαίνω στο θέατρο, νοιώθω μια άκατανίκητη έλπί πως εσάς.

Στην τελευταία έπιθεώρησι «Σας γνωρίζω», που παίχτηκε της προάλλης στο «Μοντά», ήρθα με δυό φιληνάδες μου, που ήμουν εντάξει στη διαχείρισι κάποιου εφημερίδας, κι' έτσι έπιτύχαμε να πληρώσουμε μόνο τους φόρους της πλατιάς! Τι έντύπωσι όμως μου κάνατε! Ίδιως στο άργεντινικό ταγκό.

που χορεύατε μαζί με τον Άρσάντωφ, είσαστε ύπεροχη! Ποτέ μου δεν είδα τόσο όμορφο σώμα, τέτοια σβελτσούνη, τέτοια κομψότητα! Και μην ξεχνάτε πως εμείς ή μηδιστρούλες, είμαστε σε θέσι, περισσότερο από κάθε άλλον, να μιλήσουμε γιά όμορφα κορμιά, αφού όλες ή κυρίες των Αθηνών γδύνονται μπροστά μας... γιά να της ντύσουμε!

Τώρα, θά μού έπιτρέψετε να έλθω στο δικό μου ζήτημα, γιατί, γιά να είμαι ειλικρινής, μου έγραψα αυτό το γράμμα, μόνο και μόνο γιά να σας εκφράσω τον θαυμασμό μου.

Η Ζαζά με γαυρόνευρα ντύσιμό.

Είμαι όρανή, 17½ χρονών—τιμιά πράγματτα, κατανή, άκτια λάδια, μόνη κανονική, στυλ μικρό, άνάστημα κανονικό. Πολλοί μού λένε ότι έχω καλή φωνή. Μπορώ όμως να το εξακριβώσω. Λοιπόν, ή μόνη μου έπιθυμία ήταν ανέκαθεν, να παίζω στο θέατρο. Έρω χαλά μοντέρνους χορούς—γιατί άνηκω και σ' ένα χορευτικό γκορμπ του «Κενταυρού».

Είστε πολύ καλή κι' ευγενική, καθώς άκούω γύρω μου να λένε, έλπίζω δε ότι θα με υποστηρίξετε όσο μπορέτε. Γράφετε μου «Ποστ εστέαντ». Θά σας είμαι παντοεινά ευγνώμων.

Με άγάπη

ΠΗΠΙΤΣΑ Κ.»

Από ένα χορευτή

«Δεσποινίς Ζαζά,

Περαστικός από την Αθήνα, ήρθα ένα βράδυ στην έπιθεώρησι του θεάτρου Κροπόδλη και σας είδα να μεσουρανήτε, σαν ένα λαμπρό αστέρι, στο θεαματικό «σκέτε» της όπερέτας. Αυτό το άργεντινικό ταγκό, το είδα να χορεύεται σε άλλο σκέτε, από μια άλλη επίσης καλή χορεύτρια, στη Νάπολη. Δεν μού έκανε όμως έκείνη ή χορευτική την ίδια έντύπωσι, που μού έκανατε σεις.

Μην ξεχνάτε πως σας μιλά ένας έπαγγελματίας χορευτής. Πολλά χρόνια δίδαξα μπαλέτα στην Γαλλία και στην Ιταλία, από πέροσυ δε, που γυρίζω σής βαλκανικές χώρες, ζήτω μια σύντροφο γιά να μπορέσω να κάνω ένα τουρνέ με διάφορες χορευτικές έπιδείξεις. Έχετε μια σβελτσούνη των κάτω άκρων άξιοθαύμαστη, πρόσωπο χαριτωμένο, μάτια σαχρινικά, σώμα έλεγχο—όχι χρειάζεται δηλαδή γιά να έπιτύχετε. Αυτό που σας προτείνω, εινε πολύ συμφέρον γιά σας, γιατί, άρχίζοντας από μικρές πόλεις, θά φθάσουμε ως της μεγάλης ευρωπαϊκής πρωτεύουσας και θά έπιτύχουμε κανένα καλό συμβόλαιο στο Παρίσι ή στο Λονδίνο.

Είμαι Ιταλός από το Παλέμο (Σικελία), 32 χρονών, τίμιος και ευνοειδής στη δουλειά μου, κι' αυτό το πράγμα θά σας παρακαλέσω να μην άμφισβιάτετε καθόλου. Έξ' άλλου, έχω πολλές κριτικές από έξερς εφημερίδες και συστατικά γράμματα από διεθνούς έξων θεάτρων, που θά σας πείσουν γιά την αξία και την τέχνη μου.

Με την έλπίδα μελλούσης συνεργασίας, διατελώ πρόθυμος.

ΓΟΥΛΙΕΡΜΟΣ Τ.

Ενοδοχείον «Σπέντιντ» 3—5 μ.μ.»

Από μια ζωγράφω

«Δεσποινίς Ζαζά,

Θά ήταν άραγε δυνατό να έλθετε στο άτελιέ μου, να ποζάρετε ολόγυνη γιά ένα ταμπλό; Έλπίζω να μην έχετε κανένα ένδοιασμα, γιατί θέλω ν' άποδώσω μια κλασική γυναικότητα, το άρχαϊκό κάλλος, και ζήτω το καλλιτερο, κατά την γνώμη μου και την καλλιτεχνική μου αντίληψη, μοντέλλο.

Στης 22 Μαΐου, μετά από 10 μήνες άκοιθώς, έχω να έχθσω πίνακά μου και εινε άπαραίτητο να έχω και τον δικό σας. Είμαι βέβαια πως δεν θ' άρνιήτε να κάνετε αυτή ή ποσία και να υποβλήθητε σε τόσο κόπο, ότι μόνο πως χάνω μου, αλλά και πως χάνω της Τέχνης.

Μας ευχαριστώ εκ των προτέρων και διατελώ πρόθυμος.

ΜΑΡΙΚΑ Α.»

Από ένα συγγραφέα

«Δεσποινίς Ζαζά,

Σας είδαμιας γιά έκδοσή πορ στην «Βαθολονία» και να μού έπιτρέψετε να σας εκφράσω τ' ά θερμά μου συγχαρητήρια γιά την γρηγορή και άξιοπαινο εξέλιξι σας. Από μέρα σε μέρα, σας βλέπω διαφορετική, καλλίτερη, από όστις, πύ μελετημένη. Σαν ένα τουλούδι που όσο αναπτύσσεται τόσο όμορφαίνει ή σκιά πιά πιο μεθυστικές ευωδιές.

Είμαι συγγραφέας. Συγγραφέας έπιθεωρήσεων. Η μόνη άτυχία μου εινε ότι είμαι όλος διόλου άγνωστος στη θεατρική στερέωσι. Έχω την αντίληψη ότι το ταλέντο δεν μού λείπει, ότι άπρωτο καλλιτέα να δημιουργήσω νούμερα και άκηνές, πορτύπια και έπιτυγμιά άρεσι να γίνω λιγάκι γνωστός. Έδώ ήδη γράφει πέσσερες έπιθεωρήσεις, που δεν τους λείπει ούτε ή πνεύμα, ούτε ή έπιτυγμική σάτυρο. Ποίπει όμως, άπαραιτήτως, να λυσιπαρασώ. Μη σας φανή άστείο αυτό που σας γράφω, έσ' όσον μάλιστα έξορετε τόσο καλά το θέατρο και τό ότι ή ρεκλάμα παίζει σ' αυτήν την περίπτωση πρωτεύοντα ρόλο. Αν θέλατε να συναντήθουμε και να σας διαβάσω μερικά νούμια μου, από έκείνη που ταιριάζουν στο στυλ σας, ίσως να μη με άπογορευτείτε. Πάντως, έρω μονάχα την ειλικρίνη και άμερόληπτη γνώμη σας ζήτω.

Με όλο μου τον θαυμασμό και τη λαορεία

ΔΗΜ. Γ.

φουρττής Νουμική»

(Η συνέχεια είν το προσέχες)

Ένας από τους πιο φημισμένους πρωταγωνιστές του κινηματογράφου, ο Νιλς Άστερ, συμπατριώτης της Γκρέτας Γκάρμπο.

Η ύπουλη των φυλακισμένων είναι παροιμιώδης. Οι κατάδικοι όμως μιας μηχανικής φυλακής επέτυχαν δυσλογούμενως το ρεκόρ: έντυσαν φύλλους—οι οποίοι δεν είναι μεγαλύτεροι στο Μεξικό από... την Ελλάδα—με χάρτινα φορέματα, τα οποία κατεσκεύασαν προηγουμένως. Έπειτα τους τοποθέτησαν σε μικρά κουτάκια 8 χιλιοστομέτρων. Η φωτογραφία είναι μεγалωμένη 500 φορές.

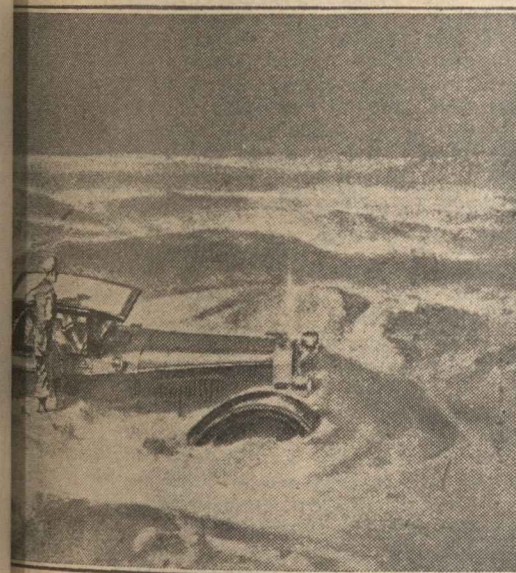

Οι Γερμανοί χρησιμοποιούν τα δερμάτα για την διαφήμισι. Ίδου ένα τέτοιο δερμάτα σε ένα πάρκο του Μονάχου.

Ο κολοσσιαίος Ιταλός πρωτοπυγμάχος Καρνέζα σηκώνει με το ένα χέρι ένα νέγρο πυγμάχο κανονικών διαστάσεων.

ΗΝ ΖΩΗΝ * ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο δεισιπρόσβουλος ταξιδεύοντας... εις την Γαλλίαν... με το αυτοκίνητόν του!

Από το Βερολίνο το χαριτωμένο «αυτό τριό» το πρώτο βραβείο μεταμφίεσεως.

Η σημερινή «Μαίρη» του Αμερικανικού Κινηματογράφου.— Μέχρι πρό δύο ετών, οι Αμερικανοί κινηματογραφόφιλοι «Μαίρη μας» την διάσημη Μαίρη Πίκφορντ. Τώρα όμως το δόξιο της ηρώε να χωριά, και τον τίτλο αυτό εκέρδισε μέσα σε τρεις μήνες ένα άλλο λαμπρό άστρο του όμιλούντος κινηματογράφου, η Μις Μαίρη Ήιον.

Ο πρώην ύπουργός των Οικονομικών της Αγγλίας Σέρ Οθόνστον Τσώρτσιλ περνά της ώρες της σχολής του... χιζόντας σάν τον άπλουτοτερο έγγατο.

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ

ΑΙΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ντιμένος από τον Βοϊτά, τον μοντέρνο ούφτη, κατελλωμένος από τον Λύον, παλουτωμένος από τον Ραζόρο, για ρεκλάμα έννοείται, ο Ραϊμύν Σαντάλ, πρωταγωνιστής της «Αφρικά Φίλμ», μπήκε διασπαστικά στο στούντιο.

Έφρεξε μια σύντομη καλημέρα στην 'Ανζέλ, την δακτυλογράφο του, και μ' ένα δέξο βλέμμα έρευνήσε το δμοίόμα του που παρουσιάστηκε στον καθρέφτη δλόσωμο.

Ένας φιλικός χαμογεσμός, που άνηθνε στον έαυτό του, έδειχνε πόσον ήταν ευχαριστημένος από το σύνολό του. Μάλιστα, ήταν πράγματι ο άριστος Ραϊμύν.

Τώρα ρωτάει την 'Ανζέλ, που στρέφει προς αυτόν ένα πρόσωπο γεμάτο θαυμασμό και άφρονο σέβας.

— Έχωμε πολλά γράμματα σήμερα;

— Δεκαοχτώ, κύριε, που στά περισσότερα έχω απαντήσει: προσφορές για σενάρια, ατήσεις φωτογραφιών ή αυτογράφων. Υπάρχει μάλιστα και ένα σημείωμα από τον Ντάβιτσον, της «Νταίττα», που θάθελε να σάς διαβάσει την «Ακρόαση Γυναικας». Σκέφτηκα πως θάσαστε έλειθερος την Πέμπτη, κατά της 11 και μισή.

— Ναι, γίνεται και αυτό. Καμιά αίτησις γάμου;

— Δύο, κύριε. Μία κοντέσσα που μαντεύω πως είναι κατεστραμμένη, και μια άμερικάνα που δολογεί πως είναι σαράντα χρονών!

— Άς βάλλωμε πενήντα δολάρ!

— Είναι ακόμα έφτα έρωτικές εξομολογήσεις...

— Δεν είναι πολλές! Είχα δεκατρείς με τα ταχυδρομεία του Σαββάτου...

— Ο κύριος ξέρει καλά πως ή δεύτερα είναι γροισοίξικη μέρα!

— Έχουν ενδιαφέρον;

— Ω! μόλις διέτρεξα της πρώτες γραμμές.

— Άς πάρωμε μια στην τύχη. Αυτό το μωβ φάκελλο, λόγου χάριν...

— Ένα γράμμα μακρουλό, λοξό, που έδειχνε άρετη κομψότητα.

Ο Ραϊμύν διάβασε, αδιάφορος στην αρχή μειδώντας έπειτα με κάποιο ενδιαφέρον:

«Δεν ξέρω αν θα φθάσετε ως το τέλος της επιστολής αυτής, ή αν θα την οίξετε στο καλή του άρχιστον μαζί με όλες της άλλες που θα λαβαίνετε καθημερινώς. Γιατί δεν είναι μυστικό για κανένα, πως σ' όλα τα μέρη του κόσμου, ή καλύτερες γυναίκες είναι ξετρελλωμένες μαζί σας!

«Διερωτώμαι αν ξέρετε την μαγνητική δύναμη που εκπέμπει η μορφή σας, με κάθε χειρονομία σας, κάθε έκφρασις της φυσιογνωμίας σας, είναι για της περισσότερες γυναίκες, αστραπιαίες αποκλήσεις. Με λίγα λόγια, αντίστοιχούνται με τις ιδέες του τύπου του άνδρος, που προκαλεί άδελφότητα στους πόθους μας.»

Και συνεζιδόνταν όκτω σελίδες στον ίδιο τόνο. Η επιστολογράφος, που υπέγραφε Μαρί-Πόλ Ντραπέν, ανέλυε λεπτομερώς το δραδύ άνθος του αισθηματος, που γέμισε τότε την καρδιά της, μέχρι διαροήξεως. Απαριθμούσε τα φίλμ όπου είδε τον Ραϊμύν να παίζει, ανέφερε της σκηνές που την είχαν συγκινήσει, και τελείωνε με μια παράγραφο κατά τον ανεμιά. Η ζωή της δεν έγινε τάχα άσχημη και πένθιμη από τότε που εη βοηθή τέχνη της επέτρεψε να συγκρίνη την μείωση εύτυχία της με εκείνη που αναπαριστούσαν τα εβδομαδιαία φίλμ; Πριν δη τον εφωστό Σαντάλ άδιδαντανε για τον σκύγό της μια θαυμά άρσωση. Τώρα δεν μπορεί πλέον να τον υπομένη: της έγινε άπεχθής από τότε που τον συγκρίνει με τον εφωστό της...

— Μωρέ τουτέ που σιόχει συνεπέρανε ο έραστής της «Αφρικά Φίλμ». Δεν είχε παρά να μη παγαίνη στα σινεμά, άμα δεν ήθελε να ταράξη το σπατικό της. Αν έδινε κανένα καλό μάθημα σ' αυτή την Μαρί-Πόλ;

— Προσέξτε! Μπορεί νάνα καμιά φορητή άσχημομυρα!... Ζητήστε πρώτα την φωτογραφία της!...

Ο Ραϊμύν σηκώθηκε συλλογισμένος.

Η φωτογραφία μάλλον ακαλαίσθητη, που ο Ραϊμύν έλαβε σε λίγες μέρες παρίστανε μια δμορφη γυναίκα, ξανθή προφανώς, μ' ένα ύφος σοβαρό και ένα γλυκό μεγαλοκικό χαμόγελο.

— Έ! Έ! Έκανε ο Ραϊμύν, με είναι χαριτωμένη!

Ο Ραϊμύν συλλογισμένος.

Της όρισε ένα ραντεβού για την έπομένη Παρασκευή. Η Μαρί-Πόλ το άπάντησε μ' ένα συγκινητικό γράμμα. Διάβαζε κανείς άναμεσα στις γραμμές, πως είχε διατάσει επί πολυ καιρό, και ότι δέχτηκε σπουδγμένη μονάχα από μια δίνανη άνώτερη της θελήσεώς της.

Αυτό τον έκανε πολυ σκεπτικό τον Ραϊμύν. Του άρεσε να γελιά, να διασκεδάξη, με ή ψυχή του δεν ήταν διόλου διεστραμμένη. Γιατί τάχα να γίνη αυτός άφορη ή παραστρατήση από ή μικρή γυναικούλα, που ήταν υπερβολικά αισθηματική, και που άργότερα θα γινόταν με έρωμένη ζηλιάρα και φοροτική;

Ε, λοιπόν! Θα της σκηνοθετούσε μια φάσα που θα την κίνη να τον συζητή για πάντα. Και την ώριμένη μέρα, παρουσιάζεται μπροστά στη δακτυλογράφο τον τόσο μεταμορφωμένο που την κάνει να πεθάνη από τα γέλια. Δεν είχε άλλωστε καθόλου τα χαρακτηριστικά του, αλλά μακαριαστίστηκε μ' ένα τέτοιο τρόπο που τ' άμορφο του κεφάλι απέκτησε μια έκληκτική χυδαίότητα. Το δροσερό χρώμα του προσώπου του, έγινε κατακόκκινο, το καπέλλο του πήρε ένα σχήμα άτάκτικο, τα ρούχα του λερωμένα, άκατάστατα, το ύφος του ήταν άδέβαιο, διατακτικό, όλη ή εμφάνισή του έδειχνε έναν πραγματικό μπρεζό.

Πάνω στο τραπέζι τριό στούντιο, γεμάτο καπνούς και άποσιγασια, είχε βάσει μια μποτίλια ούισκυ και ποτήρια. Μέσα σ' αυτό το άδοξο ντεκό έκανε την εμφάνισή της με καρδιοχτύπι ή Μαρί-Πόλ.

Μ' ένα βλέμμα έρωτικό ο Ραϊμύν την έτάζει, και παρατηρεί πως είναι πολυ καλώς ή από την φωτογραφία της. Είναι ντυμένη με γούστο, και ή μορφή της είναι από πολυ δεν ξεχνά κανείς ποτέ.

Η έντιμωση αυτή που άλλη φορή θα τον έξε χαρά τον νεαρό άρτίστα, τώρα τον κινεί και τον άποκαρδιώνει. Τι διακρίνει από τασθή αυτή τη σκηνοθεσία!

— Μπιά! σκέφτηκε, τώρα που μπήκα στο χορό πρέπει να χορέψω!

Και παίρνοντας ένα ύφος χαρούμενο, έλαο, ενός δόν Ζουάν χαριάτι που μολύ τον καιρό του άνάμεσα στα γέλια και στο ποτό, υποδέχεται με οικειότητα την κακισή του.

— Καλήμέρα, δμορφή! μου! Μαρί-Πόλ δεν λέγεσαι; Βγάλε το μαντί από το κεφάλι σου, και έλα να καθήσης κοντά μου. Έτσι το μάτι σου από το τσιουζτερό, έ' γά να πάμε να ράγιο;...

Η νέα γυναίκα μένει άκίνητη και σαν ή λησμονημένη. Είναι φανερό πως δεν αναπνέει ποτέ, πως θα συναντούσε ένα Ραϊμύν τόσο ραθυμένο, τόσο μεθυστα!

— Θεέ μου, μουρμούρισε έκνινη ένα τός, είναι πράγματι αυτός, και όμως...

Χοντρά δάκρυα έγραίνον άργυράργυρα τα τόκλαδά της, και κυλάνε πάνω στις γνάθους της.

— Έ, λοιπόν! τί είναι; τραυλίζει ο Ραϊμύν, όλοένα πιο στενοχωρημένος από το φίλο και παύοντας να της μιλή στον ένω, σήκω να κλάψετε;

— Δεν κλάω για μένα, με για σάς, γιατί μου φίλε, που φτάσατε σ' αυτά τα γέλια, τι δεν χρειάζεται θέβια φιλοσοφία για να τα ταλάβη κανείς πως το άλκοολ σας έκανε άδιαφορη τόσο για τον έαυτό σας! Δεν έρω λοιπόν κανένα, ούτε μητέρα, ούτε μη φίλ για να σάς μαλλώνη για το τίποτ σας αήτι!

— Κανένα! Μα το άλκοολ είναι έρωστος πράγμα και μάς κάνει να τα ξεχνάμε όλα...

— Καλά το υποπτείνονται! Θα περνούσε καμιά μεγάλη έρωτική άπογοήτευση, και να την πνίγετε, πίνετε!...

— Με λίγα λόγια, σάς προσέχω άρτίστα: Καλά το υποπτείνονται! Θα περνούσε καμιά μεγάλη έρωτική άπογοήτευση, και να την πνίγετε, πίνετε!...

— Όχι, φίλε μου, μου προσέχετε όλη την ζωή μου. Όμολογώ τώρα πως δεν ήθελα να με την πρόθεσι που φαντάζεσθε. Πήλαι πλώς να σάς δώ, να σάς μιλήσω, και έπειτα θάφηνγα, άφου σάς έβγαγα προσηγομένη το χέρι έντελως φίλμ, ίσως μάλιστα από σάς έδινε ένα άδελφικό φίλ, και όταν ή είδα μου θα γινότανε πολυ πένθιμη, θάφηνγα, μνήμη μου αυτή την άνάμνη, όπως έρωστος φίλος που ξαναβλέπε σ' άνειρό του ένα έρωτικό τοπίο. Μα τώρα πάλι...

— Και τώρα πάλι;

— Πρέπει να άρσασω διότι είδα ότι για να σάς άποσπώ από το ποτό, για να σάς θεραπεύσω!...

ΖΑΝ ΚΩΝΣΤΑΝ

Κυνηγετικές Ιστορίες.

Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

— Πώς πάει το κυνήγι; ρωτά ο παπάς στην Γιανιά.

— Έτσι κι έτσι, παπά μου. Δεν είναι που ώρα που σούστελα ένα λαγό σπίτι σου.

— Ευχαριστώ πολυ, Γιανιά. Να κι ένα τούληρο για τον κυνηγάρο του κυριού.

Επιστρέφοντας σπίτι του, ο παπάς μιλεί και δεν έστειλε τίποτα.

Την έπομένη, συναντά τον Γιανιά.

— Τι γίνεται ο λαγός; ρωτά.

— Πώς; δεν τον είδατε; λέει ο Γιανιάς. Α το γουρουνί! Τον άνάμωσα κοντά στο κροταφείο και το είπα:

«Πήγανε στο παπά!»

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ένας νέος έρχεται στην 'Αθήνα για να κινή την στρατιωτική θητεία του. Περιμένοντας την κατάταξή του, ένοικιάζει ένα δωμάτιο σ' ένα σπίτι της όδου 'Αχαρνών. Άντικρυ άπ' το σπίτι ζουν τρία κορίτσια. Η Τατιάνα, ή 'Όλγα και ή Κατερίνα με την μητέρα τους και την γκουβερνάντα. Γνωρίζονται. Μαθαίνει διάφορα πράγματα για τη ζωή τους. Έγστερα από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, άποφασίζει ν' αλλάξη σπίτι και μιλιά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του.

15. (Η συνέχεια)

Δεν μπορούσα να πω παρακάτω, Σαφηνά ξανάχισαν πάλι όλα να χορεύουνε μέσ' στο κεφάλι μου κι' ή γλώσσα μου μερδεύονταν. Γύρω και κύτταζε τον σπιτονοικοκύρη μου. Κοιτούσε το μαχαίρι στο φρούτου κι' έκοβε μικρά μικρά κομματάκια την ελπίδα του μανταρινού. Η γυνάικα που μασσομύλιζε ακόμα, σήκωσε άποτομα τα μάτια της και με κύτταξε, με δέν έλεγε.

Πέρασαν λίγα λεπτά χωρίς να μιλήση κανένας μας.

Έβρισκα την άτμόσφαιρα πικτική. Κατάλαβα πως ή σιωπή αυτή και των δυό τους δεν μπορούσε παρά να κρύβη κάτι. Δεν μπορούσε νάταν άλλως. Δεν ήταν φυσικό. Γιατί δεν μιλούσαν; Τι σκέφτονταν; Προσπάθησα να πω κάτι, δίνοντας έτσι, τέλος σ' όλη αυτή την ιστορία που ένοιωθα να μου κάθεται σαν θραχιάς πάνω στο στήθος μου. Δεν το κατάσθωσα. Έσκυψα το κεφάλι μου και περίμενα.

— Μοι έπαρέχετε να σάς πω κάτι; μουρμούρισε ο σπιτονοικοκύρης μου.

Σήκωσα τα μάτια μου και τον κύτταξα. Τι ήθελε να πη; Τι μπορούσε νάταν από και μωδ γνωση την άδεια για να το πη; Είχα άρχισει να μιν καταλαβαίνω πιά τίποτα.

— Ναι, ψέλλισα έγω στενοχωρημένα.

— Λοιπόν παιδί μου, συνέχισε αυτός, δεν θάπρεπε ν' άφήσης τον έαυτό σου να φτάξης στη θέση αυτή... Ναι, ναι, πιστένε με, αυτό που πριν λίγα λεπτά ήρθες να μάς πης, το ξαφνικό αυτό φευγικό σου, ήταν κάτι που το περιμένα εδω και πολλές μέρες. Τώνισαθα, το προσπαθώνουνα, δεν χρειάζονταν άλλωστε και χειράλη φιλοσοφία για να το καταλάβη κανένας! Φτάει να συνέχισες κανείς τα τελευταία σου φροσιματά, τον τρόπο που μ' αβόν που είχες όταν πορωθες για να το καταλάβη άμείσως...

— Όστε λοιπόν πιστεύετε πως, τον δικό μου έγω, ποτέπετε πως οι τρώτοι μου άλλαξαν τώρα τελευταία, πως...

— Παι! προσπαθείς να κυνηγής παιδί μου; μνήμη μου αυτή την άνάμνη, όπως έρωστος φίλος που ξαναβλέπε σ' άνειρό του ένα έρωτικό τοπίο. Μα τώρα πάλι...

— Και τώρα πάλι;

— Πρέπει να άρσασω διότι είδα ότι για να σάς άποσπώ από το ποτό, για να σάς θεραπεύσω!...

— Και τώρα πάλι;

— Πρέπει να άρσασω διότι είδα ότι για να σάς άποσπώ από το ποτό, για να σάς θεραπεύσω!...

— Και τώρα πάλι;

— Πρέπει να άρσασω διότι είδα ότι για να σάς άποσπώ από το ποτό, για να σάς θεραπεύσω!...

— Και τώρα πάλι;

— Πρέπει να άρσασω διότι είδα ότι για να σάς άποσπώ από το ποτό, για να σάς θεραπεύσω!...

— Και τώρα πάλι;

— Πρέπει να άρσασω διότι είδα ότι για να σάς άποσπώ από το ποτό, για να σάς θεραπεύσω!...

— Και τώρα πάλι;

— Πρέπει να άρσασω διότι είδα ότι για να σάς άποσπώ από το ποτό, για να σάς θεραπεύσω!...

— Και τώρα πάλι;

— Πρέπει να άρσασω διότι είδα ότι για να σάς άποσπώ από το ποτό, για να σάς θεραπεύσω!...

ρέκλα μου.

— Έστω λοιπόν, μουρμούρισα χωρίς να τον κυττάω, λέγετε. Τι θέλετε να πητε. Σας άκούω...

Αυτός δεν μίλησε άμείσως. Σκούπισε τα χείλη του με την πετσέτα κι' άνοψε ένα τσιγάρο. Έγστερα κάτι ελεε στην γυνάικα του, κι' αυτή σηκώθηκε και βγήκε δξω.

Πέρασαν ακόμα λίγα λεπτά. Αυτός κάπνιζε, έγω δάγκωνα το χείλη μου.

— Θα σάς μιλήσω, άρχισε σε λίγο, σαν άνδρας χωρίς πολλά και μασσημένα λόγια.

— Τό προτιμώ αυτό.

— Ρωτά! Άκουσε λοιπόν, παιδί μου. Θέλω να μω άπάντησης ειλικρινά, ντόμπρα σαν, να μιλούσες στον πατέρα σου, σ' ένα μεγάλο σου άδελφό, σ' ένα φίλο σου τέλος πάντων...

Στάθηκε λίγο κι' έστερα πρόσθεσε με φωνή

— Έ! όχι, όχι, ίσαμε αυτού...

ζωηρή.

— Άγαπάς καμιάν άπ' της άγκυρας μας κοπέλλες ή σαν νέος που είσαι θέλεις να παίξης και να γελάσεις μαζί τους;

— Τι σημασία μπορεί ναχη αυτό; ρώτησα έγω.

— Έχει και παρά έχει μάλιστα... Άν ήμωνα και γώ στα χρόνια σου κι' αν σκεφτόμουνά όπως συ σκέφτεσαι, θέβια μπορούσε και να μιν έξη, με προέπει να ξεφύς παιδί μου, πως όταν ένας νέος πλησιάζει μια κοπέλλα, συνδέεται μαζί της, επιδιώκει την παρέα της, παίει σπίτι της ή δινάει μαζί της δξω, ναι, παιδί μου, πρέπει πριν απ' όλα να δάλη στον έαυτό του το έρωσμία: τί γνωστω έγω άπ' το κορίτσι αυτό; Να την άσω; να παίξω μαζί της; Να γελάσω περνώντας την ώρα μου; Και να δώσω άμείσως με άπάντησι, που σύμφωνα μ' αυτήν βότερα να κανονισή της σχέσεις του.

Έτσι δεν θα μωρη ποτέ να πείθω δξω, ούτε να φτάξη στο σημείο που σήμερα έφταξες...

Βλέπεις λοιπόν πως έχει και παρά έχει μάλιστα σημασία.

— Έστω, είπα έγω, άς το παραδεχτούμε.

— Λοιπόν, άγαπάς καμιά άπ' αυτές ή θέλεις να παίξης μαζί τους;

Δεν μπόρεσα να δώσω καμιά άπάντησι.

Άπ' το μωλό μου πέρασαν γρήγορα-γρήγορα ότι στάθηκε άπ' την πρώτη ίσαμε την τελευταία μέρα της γνωριμίας μας. Τα ξανάδα όλα. Τα τρία κεφάλια ξεπετούσαν έαυτολ-

θητικά μπροστά μου, ίδια κι' απαράλλατα σαν την βραδιά εκείνη του κινηματογράφου. Τατιάνα... Όλγα... Κατερίνα...

Σε κάθε μιά άπ' αυτές ή σκέψη μου σταματούσε για λίγο προσπαθώντας να άποκρυστάλλωση κάτι θετικό.

Κατερίνα...

Ένα άστατο κορίτσι, ένα κορίτσι που μόλις με γνώρισε μ' άφησε να την φιλήσω, μούδωσε ένα ραντεβού, πέρασε μαζί μου λίγες ώρες. Άραγε με πόσους άλλους δεν έκανε το ίδιο και με πόσους άλλους δεν θάταν έτοιμη να το ξανακάνη; Ά! όχι! αυτή δεν μπορούσε να μ' ένδιαφέρει.

Όλγα...

Αυτή, ό! ναι αυτή, θα μπορούσα να την αγαπήσω... Ίσως, ίσως να την αγαπούσα κι' όλας ίσαμε χθές, πριν λίγες ώρες. Αυτή δεν έμοιαζε την άλλη... Μα όχι... Τι την σκεφτόμουνά! Σε τί θα μπορούσα ν' αλλάξω την κατάσταση βότερα άπ' ότι μωπε ή Τατιάνα...

«Θάπρεπε να ξέρετε, φίλε μου, πως δεν μπορείτε νάστε έρωτευμένους με την 'Όλγα, κι' αυτό γιατί ή 'Όλγα είναι άρραδονισμένη...» Τι την σκεφτόμουνά λοιπόν... δεν μπορεί ούτε αυτή να μ' ένδιαφέρει...

Τατιάνα...

Ναι μόνο αυτή, ή Τατιάνα... Μα όχι ήταν τόσο άστείο το πράγμα... Που την ήξερα; που την είδα... Με δυό φορές που μίλησε μαζί της. Ά! όλα κι' όλα! Αυτή δά ήταν που έβγαυε δλότεια άπ' τον λογαριασμό...

Τότε πάλι;

Η σκέψη αυτή δίσταζε άδικα το μωλό μου κάμποιση ώρα. Κάθε στιγμή νόμιζα πως έφτανε κάτω, κι' ήμωνα έτοιμος να πω ένα όνομα, με σταματούσα πάλι. Ο σπιτονοικοκύρης μου με κυττούσε και περίμενε την άπάντησή μου.

Έσκυψα το κεφάλι μου ταπεινωμένος και μουρμούρισα στενοχωρημένα.

— Καμιά δεν άγαπώ...

— Τότε, είπα αυτός, τότε... θέλησατε να παίξετε μαζί τους, έτσι;

— Ά! όχι αυτό, φώναξα άηδιασμένος, όχι αυτό! Δεν είμαι τέτοιος που θέλετε να με χαρακτηρίσετε... δεν κοροϊδεύα καμιά...

— Λέτε ψέμματα, συνέχισε αυτός με ένα ακρό τόνο, που κρύβετε την αλήθεια προσπαθώντας να μω παρουσιάσετε τον έαυτό σας άλλοτιμω από ότι είναι...

Δεν μπορούσα να υποφέρω παραπάνω την τυπική αυτή. Ο άνθρωπος αυτός με μωρώντας να νοιώθω την πάλι που νιώτα με σε μου, με κατηγορούσε άδικα. Πεταχτικά άπάντω άρχισα να περπατώ μέσα στο δωμάτιο, σαν πληγωμένο θηρίο. Αισθανόμουν την ανάγκη να φωνάξω, να τω φανερώσω όλα, να τω άνοίξω την καρδιά μου, να τω πω της σκέψης που με τρανούνταν και μω πέραν το μωλό σαν νάβελαν να το σπάσουν. Και τότε θάβλεπε αυτός ο κύριος, αν έλεγα ψέμματα, θα καταλάβαινε την άδικία του και θα μω έητούσε συγγνώμη.

Μα δεν έβρισκα την δύναμη να μιλήσω. Το κάθε τί γνός με στο μωλό μου κι' ήταν αδύνατο ν' άρθώσω ούτε μια λέξη.

Αυτός βλέποντας την ταραχή μου κατάλαβε πως τα λόγια του ήταν για μένα πολυ θαυμά και δέληος να μ' ήσυχάση. Σηκώθηκε και με πλησίασε.

— Δεν είχα σκοπό, είπα, να σάς προσβάλω λέγοντάς σας πως που κρύβετε την αλήθεια!

— Όχι! Πιστέψτε με! Ναόθω πως ότι σάς συμβαίνει είναι τόσο κακό, πιά το σφάλμα είναι με το μέρος σας. Σεις ατείτε για την σημεινή κατάσταση σας. Σεις την δημοσηγύσατε. Λέτε πως δεν της αγαπάτε της κοπέλλες αυτές, σάς πειράζει όμως όταν σάς λένε πως πήγατε να τις κοροϊδεύετε. Τότε τί θέλετε άπ' αυτές; Τι γνωρίζετε; Ποιο πράγμα σάς έκανε να επιδιώξετε τέτοιες σχέσεις μαζί τους;

— (Η συνέχεια στο προσεχές)

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΔΙΑ-

Η ταινία αυτή, της κινηματογραφικής εταιρείας «Ωμέρ Φράνκο-Φίλμ» είναι παρμένη από το μυθιστόρημα του Ζ. Κιουέλ και εσκηνοθετήθη από τον Σαλ Μπουργκέ.

Τους κυριότερους ρόλους παίζουν ο Ρενέ Ναβάρ (Ζεράρ Σόμερ), ο Κάρλ ντε Βόγκτ (Φεμπέρ) και η Έβελιν Χόλτ (Ζινέτ Σόμερ).

Η υπόθεση του έργου είναι πολύ συνηθισμένη.

Ο Ζεράρ Σόμερ δεν είχε βρή στην οικογενειακή του ζωή την ευτυχία που ποθούσε. Η γυναίκα του, μιά μέρα άκολούθησε τον εραστή της, εγκαταλείποντας την οικογενειακή της εστία, όπου ζούσε ως τόσο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι.

Ο Ζεράρ, απελπισμένος, έκτευσε την γυναίκα του να γυρίσει στο σπίτι τους.

Έκείνη, αδιάφορη για τον σπαραγμό του άνδρός της, αρνήθηκε.

Μιά μέρα ο Ζεράρ την συνήντησε στο δουνό μαζί με τον εραστή της, τον Φεμπέρ.

Αδίκαια προσπάθησε να συγκαταστήσει την άγαντασή του. Έξαλλος, ώρμησε επάνω της, σάν άγριο θηρίο, και θέλησε να την αναγκάσει με τη βία να τον άκολουθήσει. Κατά την πάλη, η γυναίκα γλύτωσε απάνω στο χιόνι, έπεσε μέσα σε μιά χαράδρα και σκοτώθηκε μπροστά στα περιττομα μάτια του συζύγου της και του Φεμπέρ.

Η εκδίκησής μου θα σε καταδιώκει σε όλη σου τη ζωή, είτε ο Φεμπέρ στον Σόμερ.

Κι' αυτός συντριμμένος από το δυστύχημά γύρισε σπίτι του, με τη θλίψη στην ψυχή.

Η μητέρα σου, είπε στην μικρούλα Ζινέτ χαϊδεύοντας τα μαλλιά της, έφυγε για ένα μεγάλο ταξίδι, τόσο μεγάλο, ώστε δεν μπορεί να σου πω αν θα ξαναγυρίσει καμιά φορά.

Πέρασαν χρόνια. Η μικρή Ζινέτ Σόμερ είχε γίνει ένα όμορφο κορίτσι και ήταν η μόνη παρηγοριά του πατέρα της, τον οποίον μιά δολέπλη καστροφορή είχε αναγκάσει να ζητήσει στο εξωτερικό μιά θέση που του ήταν απαραίτητη για να ζήσει.

Φαίνεται ότι η μούρα τον κατέτρεχε γιατί από τόσο καιρό που ζήτησε μιά θέση στάθηκε αδύνατο να βρή καμιά.

Μιά μέρα ως τόσο, την στιγμή που τον έδιωχναν από το φτωχικό δωμάτιο όπου κατοικούσε με την κόρη του γιατί δεν είχε να πληρώσει το νοίκι, ο Σόμερ προσελήφθη ως οδηγός από μιά σπουδαία εταιρεία τουρισμού.

Τό πρωί που παρουσιάστηκε, τον άδηγησαν στο γραφείο του διευθυντού της εταιρείας. Ο διευθυντής Σόμερ με κατάπληξη άνεγνώρισε τον Φεμπέρ, ο οποίος του είπε σαρκάζοντας:

—Θέλω να ιδω πως θα σάς πήγαινε η λιβρέα μου, Ζεράρ Σόμερ. Τό μίσος μου σάς καταδιώκει άκατάπαστα, και έπνιξε να σάς καταστρέψω διότι.

Ο Σόμερ άναπνέοντα ένα οίγος συγκλονισέ το σώμα του. Ήταν έτοιμος να όρμησει κατά του ανθρώπου αυτού που κατέστρεψε την οικογενειακή του ευτυχία, την γυναίκα του, απάν το ίδιο και που τολμούσε ακόμα σήμερα να σαράξει με τη δυστυχία του, μιά άλλαξη γνώμη και χωρίς να πη λέξει, διευθύνθηκε στην πόρτα. Έκείνη την στιγμή η είκόνα της κόρης του μέσα στο φτωχικό δωμάτιό της, πέρασε μπροστά στα μάτια του. Θά ξαναγύριζε πάλι στην φτωχική του κατοικία χωρίς θέση, και άπελπισμένος θα έλεγε στην άγαπημένη του Ζινέτ:

—Παιδί μου, δεν μπόρεσα να κρατήσω τη θέση που είχα βρή χδές. Σου είχα δώσει μια ψεύτικη έλπίδα. Όχι, αυτό δεν είχε την δύναμη να το κάνει. Τό πατρικό του φίλτρο δεν το έπνιξε να δλέπη την κόρη του να υποφέρει. Και έτσι άπεράσισε να μείνη. Η άνάγκη τον πρόσταζε να υποκύνη. Έτσι, την ήμερα φρόρισε την λιβρέα του οδηγού των περιηγητών και τό δράν άφού μεταμορφωνόταν σε κοσμικό τύπο με σμόκιν, διασκεδάσε τους πλούσιους ταξιδιώτες που έπαθμύσαν να έπισκεφθούν και να γνωρίσουν τό νικτερινά κέντρα διασκεδάσεως, είχε γίνει «όδηγός διασκεδάσεως».

Εκείνης της μέρας άκριβώς, ο ιδιοκτήτης

του ξενοδοχείου όπου ο Σόμερ κατοικούσε με την κόρη του, ο οποίος διηύθυνε επίσης μιά αλθουσα χορό, έπεισε την Ζινέτ να χορεύει σε κάποια έπαφώρηση που θ' ανέβαιζε προσεχώς, για να βοηθήσει τον πατέρα της με τα χρήματα που θα κέρδιζε. Η νέα η οποία με λίγη έβλεπε τον πατέρα της να φροή την έξυμμελίσκη λιβρέα του οδηγού και ήθελε με κάθε τρόπο να τον άνακουφίσει, άπεράσισε να κάνει αυτή τη θυσία.

Δέχθηκε λοιπόν να ντεμπουτάρι στο «Παμπλ», τό νικτερινό χορευτικό κέντρο, τό οποίο διευθυντής ήταν ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου όπου καθόταν.

Έκείνο τό βράδυ άκριβώς που η κόρη του θά ντεμπουτάριζε, ο Ζεράρ εδ όδηγός διασκεδάσεως έτρωγε μαζί με μιά εύθυμη παρέα σ' ένα πολυτελές εστιατόριο· ο Φεμπέρ, ο πρώτοστάμενός του, συνώδευσε επίσης τους πλούσιους περιηγητές εκείνης της βραδιάς.

Αλλά η μουσική, οι χοροί, ή διασκεδάσεις, ή σαμπάνια που έρρεε άφθονη, τίποτε δεν μπορούσε ν' άποσπάσει τον Σόμερ από την θλυδερή αυτή σκέψη: ή κόρη του ήταν άναγκασμένη να χορεύη για να τους ζήσει! Γι' αυτό με φρίκη άκουσε την πρόταση του Φεμπέρ να πάνε να περάσουν την βραδιά τους στο χορευτικό κέντρο «Παμπλ».

Η είσοδος των γλεντζεδών με σμόκιν μέσα στο ντάνσιγκ, όπου ή τζάζ μάντ έπαιζε τους πού εύθυμους σκοπούς της, και τα ζευγάρια στροβιλίζαν μέσα σε μιά φρενιπάδα ένδοσιασμού έκανε μεγάλη αίσθηση. Η Ζινέτ Σόμερ, ξανθή και μικροκαμωμένη, έμοιαζε σάν λουλούδι έξωτικό μέσα σ' αυτό τό περιβάλλον, όπου τα ψεύτικα γέλια των γυναικών άνακατείνονταν με τό τοιλήρη λόγια των άνδρών.

Ο Σόμερ κατατροπαλισμένος έκανε ότι δεν γνώριζε την κόρη του, και περιορίστηκε να άνταλλάξη μονάχα μ' αυτή ένα βλέμμα συνεννόησης.

Ο Φεμπέρ τσάκωσε αυτό τό βλέμμα και άμέσως ύποπιασθηκε.

Γνωρίζετε αυτή την όμορφη νέα εκεί στο βάθος; ρώτησε τον υπάλληλό του.

Άρχισε μιά τρεμερή πάλιν.

ΣΚΕΔΑΣΕΝ

—Μά την πίστη μου, χι, άπνιξε συστολή ο Σόμερ.

—Μου φάνηκε πως ή ταλλάξατε μιά έλπίδα συνεννόησης.

Ο Σόμερ γέλασε. Μαντεύοντας κάποιο στήριο ο Φεμπέρ, έπνιξε να ξεδιώξη. Προσπαθώντας να τον πείσει.

Μετά τον χορό ώδηγησε την νέα στο σπίτι τους.

—Θέλετε να μου έπαρνετε, δεσποινίς, σάς παρουσιάσω στους φίλους μου.

Η Ζινέτ τον άκολούθησε ύπακουχη, και ή και κάθησε στο τραπέζι.

Μεταξύ των περιηγητών που καθόνταν στο τραπέζι, του Φεμπέρ, ήταν και ο Ζαν, ντε Βετέγ, ο οποίος μαγεύθηκε από την χάρη της νέας.

Με μεγάλη ευγένεια της ζήτησε την άδω να την χορεύη με την σειρά του.

Έν τώ μεταξύ είχε βρή ή άρα για τό μέρος της Ζινέτ.

Παρουσιάστηκε στη σσηή σσηιά ντυμένη με μιά μακρά τουαλέτα· άλλ' έφαντο σ' άφωτα ένός προβολέος έκαναν από τό όμορφα διαφανές και ή δυστυχισμένη, χωρίς να ξέρη, έμφανίσθηκε διόγνηση στο βλέμμα των θεατών.

Ο Σόμερ έμπεσε μιά σαρκαστική κρηνη ενφ στην αλθουσα άρχισε μιά σμυλίσση. Ζαν ντε Βετέγ, ο οποίος είχε άνταληψη έ είχε σμυβή, παρεκάλεσε την Ζινέτ να πω φρή στο σπίτι της άδελφής του.

Η νέα κατατρομαγμένη μέσα στο χαλαρό της, άρχισε να έτοιμάζει της λίγες έπισκεψές της.

Αλλά ο χοροδιδάσκαλος Περού, ο οποίος ήταν έρωτευμένος μαζί της, θέλησε με κάθε τρόπο να την έμυσήσει να φύγη.

Μπήκε στο καμαρίν της Ζινέτ και άφω μιά τρεμερή πάλιν.

Ο Βετέγ, άκούοντας της φωνής τρεξε στο παρασκήνιο, έσπασε την πόρτα και μπήκε μέσα. Ο Σόμερ και ο Φεμπέρ τον άκολούθησαν. Ο χοροδιδάσκαλος, έλπιώντας τσακώθηκε, έβγαλε ένα σπύλι, και σ' τρελλός έπιφοδόλησε στην τήνη. Ο Φεμπέρ χτυπημένος κατάστημα, σοκάστηκε κατά της Ζαν.

Άφού γλύτωσαν από τον διώκτη τον Σόμερ και η Ζινέτ γύρισαν στην Παλιλά. Πείτα από λίγους μήνες η Ζινέτ γύρισε η γυναίκα του Ζαν ντε Βετέγ, έχοντας τις περασμένες της λίπες στην ευτυχία που έπνιξε.

Ο ΦΑΚΟΣ

Τό Χόλλυγουντ

ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

Η Ζανέτ Μάκ Ντόναλντ, που παίζει μαζί με τον Μωρίς Σεβαλιέ στην πολικροτή κινηματογραφική όπερέττα «Ερωτική Παράδοση» είχε άρχισει την καλλιτεχνική καριέρα της στο κόμα μιας όπερέττας του Μπουρντον.

Ήταν μιά άγνωστη μικρούλα καλλιτέχνη μέσα στην άπέραντη Νέα-Υόρκη, ως ή μέρα που ένας διαφημιστής είπε γι' αυτήν, ότι είναι μιά κοπέλλα με μαλλιά από κόκκινο χρυσό και μάτια πράσινα σάν τη θάλασσα. Αυτό έκανε την έπιτυχία της, κι έφυγε για τό Χόλλυγουντ.

Μολονότι είχε λαμπρή φωνή, πήρε μαζί της ένα καθηγητή του τραγουδιού, για άκουστή της χορή. Δεν είχε ακόμα φωνή στην όδον, όμως την υπέδειξαν για να παίζει στην κινηματογραφική όπερέττα, μαζί με τον Μωρίς Σεβαλιέ.

Από έβδομάδες μετά τό πρώτο εμφάνισής της, έπνιξε απ' την «Παραμύθη» ένα σκόβολαιο μεγάλης διαφείας.

Η φιλοδοξία της ήταν να παίζει τό καρό για στην όδον και ο πρώτος της ρόλος είναι μιάς βασίλισσας.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Γιά να μπορέσει κανείς να ζήσει πρόετα, να συμμορφωθεί με τας άπαιτήσεις της ζωής. Δεν υπάρχει στον κόσμο όν που να μη πνιξη να καταβάλη κάποια προσπάθεια για να συμμορφωθεί με τό περιβάλλον, μέσα εις τό όποιον ζή. Πολλές φορές ή ζωή είναι άδικη για μερικούς, αλλά τότε άκριβώς απαιτείται μεγαλειότητα προσπάθειας. Έχουμε ζωντανά παραδείγματα μπροστά μας τόσους διατηρησμένους ρώσους που από άξωματικοί της αυτοκρατορικής φρουράς έγιναν σωφρεί και δέχονται πειραματόνια, ή πειραματόνια ρωσίδες που έγιναν μανερν για να ζήσουν.

Οι άνθρωποι αυτοί είναι άξιοθαύμαστοι, διότι άντί να κάθονται να πνιξουν με τό νέο καθίστως χωρίς να χάσουν την άξιοπρέπεια τους και χωρίς να παύσουν να έχουν την έπισημη όλου τό κόσμου.

Άλλοι όμως! Λίγοι είναι στή ζωή οι προνομίοι και δεν ξέρουν αν είναι οι πλέον ευτυχείς.

Είνα όραίο να γνωρίσει κανείς και τα δυσάρεστα της ζωής, είναι όραίο να άγωνίζεται για να έπαύξη κάτι, είναι όραίο όταν ύστερα από άρκετές δυσκολίες έπιτυχάνει εκείνο που έπιδίωξε. Και τί ικανοποίησης να ξέρη κανείς ότι με την άδω του προώδευσε, με την άδω του έγινε κάτι στή ζωή.

Ακούμε πολλές φορές μερικούς ανθρώπους που τα έχουν όλα να παρουσιάζουν, ή να θρσκουν τη ζωή βαρετή, μονότονη. Γιατί νομίζετε; Γιατί τους λείπει ή ευγενής προσπάθεια, πως λείπει τό ένδιαφέρον για να έπαύχουν κάτι και ή ζωή τους είναι άδοκτη, χωρίς κανένα άπολύτως προορισμό.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

πολύ σούπλ και φοριόνται μάλλον προς τό πίσω, γαρνιρισμένες με κορδέλλα και άνθη.

Παρίσοι, Μάρτιος. Vivian Greter

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Συνεχίζω τό κεφάλαιο των γενιμάτων. Όταν τρώγετε έλνές θα βγάξετε τό κομμάτι φρόντας τό πηρούνι κοντά στο στόμα σας και άκουμπώντας εκεί επάνω τό κομμάτι σας.

Τό τυρί και τό βούτυρο τό τρώγετε άκουμπώντας αυτό εις μίαν μπουκαά ψομή και δεν βάζετε ποτέ και έν ούδεμιά περιπτώσει τό μαχαίρι εις τό στόμα σας.

Όλα τα φρούτα τρώγονται με πηρούνι και μαχαίρι. Τα γλυκίσματα τρώγονται με πηρούνι και μαχαίρι έπίσης.

Δεν πρέπει να λέγετε ποτέ «Πάρτε κρασί», αλλά πάρτε ένα ποτηράκι κρασί, ένα ποτηράκι σαμπάνια, λίγο σταφύλι κτλ.

Εις τό τέλος του γευμάτος άκουμπάτε την πετσέτα σας ξεδιπλωτή επάνω στο τραπέζι δεξιά του πιάτου σας. Ποτέ δεν την διπλώνετε.

Αν πνιξη το πηρούνι σας κατά γής δεν τό σηκώνετε ποτέ, αλλά παρεκλείετε να σάς δώσουν άλλο.

Μη άπλώνετε ποτέ τό χέρι σας έμπρός από τό πιάτο του παρακαθημένου σας για να πάρτε την άλατιέρα ή άλλο τίποτε, αλλά ζητάτε το απ' αυτόν να σάς τό δώση.

Η πατέλλες με τα φαγητά περνούν πάντα και δεύτερη φορά για να ξανασερβιριστούν οι συνδαιτηγμένες αν θέλουν.

Ανωί Καπελλάκη από μαύρο σατέν. Κάτω: Καπλίν από Μπανκόκ φυσική.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Μύδια πιλάφι.—Κάμνετε όπως συνήθως τό παλάρι σας και προσέτετε τα μύδια, τα όποια έτοιμάξετε ως έξής:

Τά ξύνετε με τό μαχαίρι όσωπου να φύγη όλο τό χνοΐδι, ύστερα τα πλύνετε με άφθονο νερό και ήάξετε στην κασρόδλα με άνάλογο λάδι, ψιλοκομμένο ένα κρεμμύδι. Όταν τό κρεμμύδι ξανθισή και

λά τότε προσέτετε τα μύδια και σκεπάζετε την κασρόδλα άφίνοντας αυτήν σε σιγαλή φωτιά όσωπου να άνοήσουν όλα. Τότε ρίχνετε ένα ποτήρι κρασί άσπρο, άνάλογο νερό, άλάτι, πατέρι και αν θέλετε και λίγη ντομάτα. Άφίνετε σκεπασμένα να βράσουν 10 λεπτά. Έπειτα άφαιρείτε τα όστρακα και τα ρίχνετε μέσα εις τό ζουμί όπου ρίχνετε έπίσης τό άνάλογο ρύζι και άφίνετε να γίνη τό παλάρι όπως συνήθως.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Όπως τό κρφο έπηρεάει τα χέρια έτσι τα έπηρεάει και ή ζσότη και ίσως άκόμη περισσότερο από τό κρφο, διότι με τό κρφο δεν μπορούμε ποτέ να βγούμε χωρίς γάντια, ένφ με τη ζσότη τό κάμνομε συχνά. Ο ήλιος και ο άέρας είναι έχθροι της έπιδερμίδος, διότι την ξηραίνουν και την μαρμαρίζουν.

Συνιστάται ή τακτική χρήση ένός μίγματος που γίνεται από γλυκερίνη και άμυον και τό εύρίσκατε εις όλα τα φαρμακεία. Ζητώντας: glycérole d'amidon. Αυτό τα λευκαίνει και τα προστατεύει από τον ήλιο.

Επίσης μη γράννετε ποτέ χωρίς γάντια τουλάχιστον όταν είναι ήλιος ή όταν βρίσκεσθε κοντά στη θάλασσα και τριβείτε τα χέρια σας συχνά με λεμόνι, τό όποιον τα όφελει πολύ καθώς και τα νύχια.

Αν τα χέρια σας ιδρώνουν τό τριήμιο με λεμόνι είναι πολύ όφελιμο και συνιστάται έπίσης ή χρήση πούδρας τάλκ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Υ.Λ. Ν. Σ.—Σας εύχαριστώ για τό τόσο καλακατικά λόγια σας. Για της γαλλίσε έχετε όλη, δεν θεωρώκωνονται μόνον πλύνονται αν είναι πολύ λασπασμένες και σκουπίζονται. Μόνον εις γαλλικών θα βρητε αυτό που ζητείτε.

Ν. Σ. Β.—Ένταύθα.—Να μη τρώγετε τίποτε άπας της έδωμάδος, μιά άπόάδως τίποτε παρά ένα τσάι σκέτο και 2-3 πορτοκάλια.

Χρυσόμαλλοι ο ύ σ α.—Πι-φροφ, βουτήματα τσάι, και μπίρες με βούτυρο. Είναι ό,τι πρέπει.

Π. Α. Ρ. Ο. Υ. Α. Ν.—Απνιτήσα. Αί άπατησεις στέλλονται με την σειράν. Θά την έχετε ήδη λάβει.

Ε.Λ. Πα.π.—Ένταύθα.—Προσέχεται από κακήν κυκλοφορίαν του αίματος, άποταθήτε εις Ιατρόν.

Κ.Α.Ν. Κ. Π. Δ. Κ. Υ. Α. Ο. Ν.—Με καλακείτε και είσθε λίγο υπερβολικός σαν δι-κηνός που είσθε. Όπως όποτε χωρίς να είμαι παντογνώστης μπορώ να σάς άπαντήσω ότι εις την περίπτωση σας, συνιστώ χρήση σαπουνιων ειδικών, τα όποια θα είρτε εις τα καλά φαρμακεία.

Κλειστό Ρ. Ο. Δ. Ο.—Σας συνιστώ τό φαρμακον Nymdien του Dr Clark.

Γ. Π. Ο. Λ. Υ. Ε. Υ. Α. Κ. Ο. Υ. Π. Ε. Ρ. Α. —Σας συνιστώ να άποταθήτε εις λαρυγγόλογον Ιατρόν.

Μ. Ο. Ν. Κ. Α. Ε. Α. Ν. —Εύχαρίστως θα σάς δεχθώ όταν έλθετε. Από τα γραφεία θα πληροφορηθήτε την διεύθυνσίν μου.

Κ.Α.Ν. Β. Κ.—Για τα μαλλιά σας χρησιμοποιείτε μπιριαντώνη Κοτύ, για τό στήθος Nymdien Clark. Αλλά θα τα είρτε έκει!

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η κ. Μεντάν στάθηκε στη γωνιά του σταθμού, περιμένοντας το λεωφορείο, που άργουσε να φανεί. Διά ν' απασχοληθεί, κτύπησε τα γειτονικά μαγαζιά: τα πιο κοντινά ήταν ένα άνθο-πολείο και ένα βιβλιοπωλείο. Η κ. Μεντάν ήταν γυναίκα ενός συγγραφέως: αυτό δεν είναι ίσως άρετό για να ενδιαφέρεται κανείς, για τα βιβλία, είναι όμως άρετό για να προτιμήσει την θέα τους, από κάθε άλλο πράγμα, ως την ώρα που θάρχοταν το λεωφορείο: στάθηκε λοιπόν μπροστά στη διτοίνα των βιβλίων. Και έτσι διέκρινε μέσα στην σκοτισμένη βιτρίνα ένα ρομάντζο του συζύγου της. Πάνο στο εξώφυλλο, ο έμπορος είχε γράψει με μολύδι: «με ιδιόχειρη αφιέρωση του συγγραφέως»: 2 φράγκα.

Η κ. Μεντάν δεν άγνοουσε της φιλολογικές συνήθειες. Πόσες φορές δεν άκουσε τον Κλώντ να διαμαρτύρεται εναντίον αυτής της αγγαρείας των αφιερώσεων πάνω σε διακόσια αντίτυπα σε κάθε καινούργια έκδοση: «Τους κακομαίνεται όταν δεν τους γράφεις μια αφιέρωση, έλεγε, και όμως δεν έχουν και το τόκο να την σχίσουν αν τύχη και πουλήσουν το βιβλίο». Αυτό ήταν σωστό: η κ. Μεντάν είχε μπροστά της την απόδειξη: «με ιδιόχειρη αφιέρωση του συγγραφέως»: 2 φράγκα. Άγασσε το βιβλίο. Από συζυγική συμπάθεια, ήταν κι αυτή λίγο αναγκασμένη.

«Θέλω να δω τ' όνομα αυτού του κυρίου!» συλλογίστηκε. Και θα είδοποιήσω τον Κλώντ; Γύρισε το εξώφυλλο. Πάνω στην λευκή σελίδα ήταν γραμμένο το εξής: «Στη Ριζέτ ο Κλώντ».

* * *
«Εμεινε εκεί, ακίνητη, κτυπώντας τα γόνατα, ίσως δύο, και τρία λεπτά της ώρας. Ο κρότος του λεωφορείου που έρχοταν, που σταμάτησε, την έκανε ν' ανατηδήσει, την επανέφερε στον κόσμο, στο μέρος όπου βρισκόταν. Άνοιξε την τσάντα της, έδωσε δύο φράγκα στο βιβλιοπώλη, και ευθιγής, με το βιβλίο στα χέρια, κίνησε για να φύγει.

Στον δρόμο συλλογίστηκε: «Έλα, έλα, άς μη χάνω το κουράγιο μας. Αμέσως φανταζόμαστε: μια ματρεόσα. Μά μπορεί πάλι να μην είναι αυτό. Ριζέτ... Μπορεί να είναι κάποια καμιά μικρούλας. Έχει ένα σορό ξαδέλφια που έχουνε ένα τσοφόμο παιδί. Μήπως λέγεται κανένα απ' αυτά Ριζέτ;... ή η κορούλα κανενός φίλου μας;... Καλέ, είμαι δώδεκα τρελλή! Καλέ πρέπει να μαι τυφλή για να μη πιστεύω στο άτιχημά μου! Δεν προσφέρει κα-

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΔΥΣΑΡΕΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

«Υπηρετής στον έποικητή.—Οχι, κύριε, ο κύριος δεν είναι εδώ, λείπει σε ταξίδι. Επισκεπτή γ. —Ταξίδι αναψυχής; Υ. π. η ο. ε. τ. η. —Δεν πιστεύω. Ο κύριος ταξιδεύει μαζί με την κυρία.

ΓΚΑΦΕΣ!

Μια υπηρέτρια φέρνει στο τραπέζι μια πατέλα μακαρόνια με σάλτσα κ' η οικοδέσποινα, σερβίροντας, ανακαλύπτει μια μίτρα μέσ' στη σάλτσα. Της κάνει την παρατήρηση. Η υπηρέτρια, για να δικαιολογηθεί, λέγει:

—Κυρία, λιγάκι υπομονή. Έχω δγάλε πολλές από μέσα. Αυτή όμως μου ξέφυγε...

ΜΙΑ ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

νείς ένα φιλολογικό ρομάντζο σ' ένα μικρό κοριτσάκι!... Ο Κλώντ έχει μια έρω-μένη. Κρατάω την απόδειξη στα χέρια μου: υπάρχει κάπου μια γυναίκα που ο Κλώντ ονομάζει Ριζέτ, και που τον φωνάζει απλώς Κλώντ! Υπέγραψε Κλώντ και τίποτε άλλο. Όριστε μια οικειότητα που δεν την γνώρισα ποτέ!... Έπρεπε να το περιμένω! Ο Κλώντ Μεντάν, ο γνωστός συγγραφέας, του οποίου τα βιβλία κυκλοφορούν σε τρεις χιλιάδες αντίτυπα (τέλος πάντων, πάνω κάτω τόσα), έχει τόσες θαυμάσιες... Η μια απ' αυτές σταμάτησε. Ποιά να είναι αυτή η γυναίκα; Γνωρίζω ανάμεσα στις φίλες μας Καίτες, Νταίτες, Πότες, Σιφονέτες, καμιά όμως Ριζέτ. Τι με νοιάζει το κάτω της γραφής; θα το πω στον Κλώντ. Αυτός ο ίδιος υπέγραψε—είναι η κατάλληλη λέξη!—υπέγραψε την απιστία του...

«Εκείνος σήκωσε προς το μέρος της το κεφάλι του».

«Α! Αί νόμιζε πως ήταν εξηραλισμένος από κάθε ύπνο! Έχει πάρει όλες της προφυλάξεις για να μην μείνει τίποτα. Πιθανόν, μάλιστα, να μην έγραψε ποτέ στην αγαπημένη του... τα γράμματα είναι τσόνον ένοχοποιητικά!... μα πριν απ' όλα τ' άλλα, είναι ένας συγγραφέας! Η φιλοδοξία, δεν είν' έτσι;... Δεν μπορώ να μη δώσω το βιβλίο του στην πολυαγαπημένη του: Στη Ριζέτ, ο Κλώντ!... Η σύμπτωση μ' έβοήθησε, αυτό είν' άρετό για το διαζύγιο!... Και δεν θα μπορούσε καν να μου πη πως ήταν μια παλιά περιπέτεια, μια φιλενάδα πριν παντρευτούμε! Οχι! Έβαλε η μερομηνία στην όμολογία του!... Είναι άλλο, το τελευταίο του ρομάντζο: «Το όρος της Αφροδίτης»... Είναι μόλις πέντε μήνες που κυκλοφόρησε...»

Η κ. Μεντάν βάδιζε άσκοπα, στην τύχη. Και τότε έσφιγγε στο στήθος της δυνατά αυτό το πολύτιμο βιβλίο, τότε πάλι το κρατούσε μ' απέχθεια!...

Ήταν μια γυνακούλα λεπτή και ζηλιάρα. Δεν ήξερε σε ποιο συναίσθημα να συγκεντρώσει τη λήψη της: της έρχοταν να κλάψει, έπειτα να διαγκώσει, έπειτα πάλι να κλάψει. Σκεφτόταν: «Θα τον αφήσω φωνάζοντας τον την περιφρόνησή μου, την άποστορή μου...» κατόπιν: «Θα τον δείξω τσόν λήθη που δεν θα ξανακάνη ποτέ!...» Έπειτα... δεν ήξερε

πιά.

Μπήκε στο γραφείο του χωρίς ν' ανοίξει τί θα του έλεγε! Εκείνος σήκωσε το μέρος της το κεφάλι του, με ύψος ένοχου μένο:

—Μά έλα λοιπόν παιδί μου, έχω πη φρεσές να μη μπαίνω κανείς στο γραφείο την ώρα που εργάζομαι!...

—Μια στιγμή μονάχα. Θέλω να σου πω μια ερώτηση. Η ματρεόσα σου... η Ριζέτ, ποιά είναι;...

—Πώς;

—Άνοιξε διάπλατα κάτω μάτια σου τρομαγμένα.

—Πώς το ξέρω;... Όριστε!... Πέταξε το βιβλίο πάνω στο γραφείο. Η γλώτσησε πάνω στην άρρηκτη φρεσάδα φρέσκο μελάνι έκανε πάνω μια μαρκα μουνητούρα...

Η κ. Μεντάν θάθελε ν' άνοιξη τις όψεις του, να τον αφήσει να μετασχηματιστεί, να γελοιοποιηθεί. Ήταν όμως η καμμένη έρω-κό πληγωμένο ζώσα. Δεν μπορούσε να κρατήσει, κα' άρχισε αμέσως μ' όλες τις δυνάμεις και δεν σταμάτησε πιά. Ατέλειος μωγος όπου τα παράπονα και η παρηγορία, άλληλοσυγκρουόνταν, και μεταδιδόνταν. Λιγάκι τα παράπονα έγιναν λιγότερα, λιγάκι η παρατήρησης λιγότερο παρήγορες. Και τα αυτά γιατί εκείνος φαινόταν τόσο υπάκουος, τόσο σαστισμένος! Πήρε το βιβλίο, άνοιξε, είδε την περιφημη αφιέρωση, το ασπαστό του φανέρωσε μια τέτοια καταιγίδα, δεν μπορούσε να την κρηνη. Σίγουρα τον σθανόνανε το σφάλμα του, μετάνιωσαν αυτό. Δεν είχα καμιά λέξη ν' άνοιξη στην ανάκριση που του έκανε η γυναίκα του! Ίσως να μη τολμούσε. Φοβότανε ίσως, πως καμιά αδέξια λέξη, σ' αυτή την στιγμή, τον έκανε να την χάσει για πάντα.

—Άκουσέ με, συνεπήρωσε εκείνη, σασί τόσο δυστυχισμένος που μου πηγαίνει λύπη!... Έ, λοιπόν! είμαι έτοιμη να σου πω, όλα στη λήθη!... Άδω μου μονάχα τα χέρια σου, πως αυτή είναι η τελευταία απιστία σου, και από μέρους μου σου υπογράφω ξεχάσω, Σύμφωνο;

Έκείνος διατηρούσε πάντα την ίδια στάση. Δεν είχε τίποτα.

—Έ, λοιπόν Κλώντ;... Διατάξαι;...

—Τι συμβαίνει πάλι;

—Η σκέψη του έρχοταν προφανώς από μια μαρκα. Έκείνη άνατέναξε:

—«Ω! Δεν μ' άκουσες διόλου;... Τότε αποκρίθηκε με κάποια αντιστοιχία στη φωνή:

—Μά όχι!... Σκεπτόμουνα αυτόν τον διολυπόλη!...

Και με το πρόσωπο παραμορφωμένο από θυμό, το χρώμα παπασμένο, με δόξαση νομική μανία:

—Άκουσέ εκεί! Νά έχω ένα δικό μου βιβλίο, το τελευταίο μου... το καλύτερό μου... μάντζο... με μια ιδιόχειρη αφιέρωση, και να το πουλήω δύο φράγκα!... Όχι! να παραδεχθής πως αυτό είναι άνο πιστία!

ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΡΠΑΝΤ

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

—Έχετε κάποιο βιβλίο με τον τίτλο «Οι γυναίκες που αγαπώ»;...
—Μάλιστα, σάς προειδοποιώ όμως να μην το αγοράσετε, είναι πολύ ακριβό.

ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ

Η ή λ ι κ ι ω μ έ ν η κυρία στον δρόμο, θά έδινε ένα χόρο απ' τη ζωή της, για να μπορούσα ν' άνοιω ένα απ' τα σουτογρημάτια σας...

Β ι ο λ ο ν ί σ τ α ς.—Είστε πολύ ευνοϊκή κυρία μου...

Η ή λ ι κ ι ω μ έ ν η κυρία.—Οχι, μα πολύ κορυφή...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΚΑΣΚΟΛ ΜΟΥ

Δεν είναι κανένα απ' αυτά π' έχουν τα σχέδια και τα χρώματα του Φουζίτα. Είναι ένα απλό, μα πολύ απλό. Μαύρο, μ' άσπρες ρίγες, από κείνα που συναντά πολλά κανείς στο δρόμο του.

Για κείνον που δεν ξέρει, δεν είναι τίποτα άλλο από ένα κασκόλ. Για μένα όμως έχει μεγάλη αξία: στής άσπρες του ρίγες μου φαινόταν ότι κρύβεται απ' ένα μικρό τραγούδι της αγάπης, μια λέξη, μια φράση, κάτι τέλος πάντων που δεν μου δίνει μια εξαιρετική όμορφη. Βλέποντάς το, νομίζω ότι βλέπω έ κ ε ι ν ή ! Έτσι! πάντοτε όμοια, καλή, έτοιμη να προσέ-θω μ' ένα ακόμα σελίδα χαράς στο βιβλίο της ζωής μου.

Είναι το κασκόλ έ κ ε ι ν ή ς.

Κι' αυτό, είναι μια μεγάλη παρηγορία για μένα, που δεν έχω τίποτα άλλο δικό της, τίποτε, τίποτε που να μου την θυμίζει, που να με κάνει να βρισκόμια κοντά της, πλάι της. Γι' αυτό αγαπώ πολύ αυτό το κασκόλ, το απλό, μαύρο, με τις άσπρες ρίγες, που κάποτε τ' ανήκε στο λαμό της, έπειτα έλευθερο στα πλάγια στήθης της, άγγιζε τ' όμορο της κορμί, το θείο κεφάλι της. Είναι το κασκόλ π' άγγιξαν τ' αλυσάστρινα χέρια της...

Σηγνώ το θροισμά του με κάνει να νομίζω ότι μου μιλά εκείνη! Νομίζω ότι μου λέγει πράγματα άγνωστα, πόσο όμως παθητικά! Μου φαίνεται ότι μου ψιθυρίζει το αλάνιο τραγούδι της αγάπης.

«Ας είναι! Δεν είναι τίποτε άλλο από μια απλή δια από».

Αυτή βρισκόταν μακριά μου, ίσως μάλιστα, ν' άποτελή γι' αυτήν πικρήν ανάμνηση ή γνώ-ομία μας! Ίσως να μην είμαι γι' αυτήν πλέον τίποτ' άλλο από έναν ένο, που κάποτε άπέλα της είχε γνωρίσει, και του είχε δώσει την έλπίδα.

ΜΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΟΝΑΞΙΑ

Σήμερα ένοιωσα την μοναξιά. Άλλες φορές είχα φίλους που μπορούσαν να δώσουν λίγη χαρά στον πόνο μου. Τώρα σφίγγεται η καρδιά μου. Χίλιες σειρήνες στο δρόμο μου, κάτι παλιές θήμησης ξανάφεραν στον νου μου. Όλο παλιά, παλιά, αν ήξερα πως αύριο θα ξεριζωνόμουν από το κανονόριο, θα γλεντούσα όλημε την τραγούδια, δίχως κρασί. Τό κρασί ροδίζει της σκοτεινές αφές και της άδιαπέραστες νύχτες της σκέψης, ανάβει δαυλά ποινές δώσαμο στής πονεμένες καρδιάς.

Έμπρός στο κόκαλο σάν αλμα κρασί, δυ-στησιμένες ψυχές, ξεφαντωθήτε τη νύχτα, πριν έρθη η μέρα και φανερώσει πάλι όλα αυτά που μοιάζουν σάν τον άνθρωπο που ζητάει να κρυφτεί πίσω απ' το δάχτυλό του.

Ό! πόσο κακό είναι να γεννιούνται τέτοιες προσκαρές χαρές, κα' έπειτα να... βλέπεις τα συντρίμια π' άθρομθα έπεσαν στα πόδια σου.

Τι ντροπή, να μη μοιρέσεις Σό, ή δόναμ, να κρατήσης ένα ιδανικό!

Όλα αυτή την ώρα π' ένοιωσα την μοναξιά μου...

ΑΛΙΚΗ ΓΑΛΑΝΟΥ

ΣΤΗ ΜΑΝΝΑ ΜΟΥ

Μαννούλα μου, ήρθε η άνοιξη κι' ο ήλιος μύρια μύρια σκορπίζει απλόχερα παντού σ' όλόκληρη τη γη, κι' εγώ ο δόλιος, μοναχός, με τη φτωχή μου λυρα τονίζω πένθιμο σκοπό στην όρη σου ψυχή.

Σε νείρομαι στον ύπνο μου, μαννούλα μου, το βράδυ και στα γλυκά λογάρια σου, στής όρης σου βουλιές βρίσκει η ψυχή μου αναπαύω και φεύγει το σκοτάδι του πόνου μου, αλλά γιατί, σάν φεύγεις... σιγονταίς;

Μά κι' αν σκληρά ο χάροντας σ' άρπαξε από κοντά μου, και σ' έφερε στα μακρινά κι' έρημα παλάτια τ' Αδης,

την εύσημη ψυχούλα σου τη νοιάζω από σμά μου να με χαϊδεύη ανάλαφρα μ' ένα αθέριο χάδι.

Μαννούλα μου, ήρθε η άνοιξη, και γώ καμμάν έλπίδα δεν βρίσκω μέσα στην πρσσία που ντύθηκε η γη, μόνο με πόνο αναπαύω την άγρια καταγίδα που στην καρδιά μου άνοιξε την πό τρανή πληγή.

Στόν τάφο σου όλόλευκα σκορπίζω άχνά λουλούδια, και δέομαι στον πλαστοεργό για να σε συγχωρήσει.

Δέξου τα, ο μαννούλα μου, του πόνου είναι τραγούδια, προτού η άχαρη ζωή και η δική μου σβήσει...

ΜΑΚΗΣ ΚΙΕΚΑΣ

ΕΙΔΑ ΚΙ' ΑΠΟΨΕ...

Είδα κι' άπόψε το φεγγάρι να πρωτοβγαίνει αγαπημένο μου! Κι' ήταν το ίδιο φεγγάρι σάν και τον περασμένο μήνα... Μά τι διαφορά μέσα σ' ένα μήνα!

Ίσως κι' εσύ αγαπημένο μου, την ίδια στιγμή με μένα να το έβλεπες, κι' ίσως κι' εσύ να θυμίστηκες τον περασμένο μήνα... μα δε θα πόνεσες όπως πόνεσα εγώ!

Θυμάσαι; Καθόμασταν κι' οε δύο σ' ένα βραχάκι άπάνω καί μαζι άρχαλιστά βλέπαμε το φεγγάρι να πρωτοβγαίνει, και την μαγεμένη ήσυχία που μας τριγυρνούσε! Η θάλασσα στα πόδια μας έλεγε κάποιο παρασπονάφικο τραγούδι, κι' έβρεχε τον δρόμο μας. Σε λίγο το φεγγάρι έγειρε πίσω απ' το βουνό και χάθηκε!...

Κνιταζήκαμε! Γιατί άραγε; Γάλατες νοιώσαμε πως κι' η αγάπη μας θα δύση γρήγορα, όπως και το φεγγάρι; Ίσως γάτανε αυτό...

Είδα κι' άπόψε το φεγγάρι να πρωτοβγαίνει, αγαπημένο μου! Μά τι διαφορά απ' τον περασμένο μήνα...

N. B.

ΔΕΙΛΙΑ

Όστόσο δεν έσκέφθηκα ποτέ να δείλωσω κι' όταν άκούη βόλσσομαι σε κύκλο γυναικών, δεν μου άρέσουνε αυτά, και όμως θα κεράσω κι' εγώ εις την παρέα μου λιγέ κι' ένα γλυκόν.

Ένοιωσα μόνον δειλίσμα και έλλειψη ός τώρα όταν έπηγα μια μικρή να πάω σε χορό. Της ήτησα, σηκώθηκε και σάν πέρασε η πόρτα άγόρταγα ριχτήκαμε στη γλίσσα του ταγζό.

Σάν ξαπλωμένη ύστερα την βάρκα στη βεράντα, νοζηλικά, σε μια σαιζ-λόγκ, της μίλησα σ' ένα χαμογελώντας μ' άκουσε, κι' όπως συμβαίνει πάντα,

τά χείλη μας έμείνανε και της καρδιάς σφιχτά.

ΑΝΔΡ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΓΧΩΡΕΣΕ ΜΕ

Συγχώρεσέ με, αγαπημένη μικρούλα, γιατί δε σούκανα κανένα δώρο για τη γιορτή σου. Συγχώρεσέ με...

Χτές το βράδυ, αγαπημένη μου, σκεφτόμουν να τί δώρο να σου κάνω. Κι' έλεγα—και τί δεν έλεγα...

Έλεγα να τρέξω στον κάμπο να μαζέψω τα πιο όμορφα λουλούδια να τα κάνω ένα μπουκέτο και να σ' τα χαρίσω. Μά σκέφτηκα πως μόλις σε βλέπαν θα μαριανόνταν και θα χάναν κάθε τους μουσικοβολία από τη ζηλεια τους. Γιατί—πιστεψέ το, αγαπημένη μικρούλα—ζηλεύουν τα λουλούδια, ζηλεύουν άμα βλέπουν ένα λουλούδι από όμορφο από κείνα...

Έλεγα να ζητήσω απ' τον ήλιο μ' ένα άχτιδα του, κι' αυτή την άχτιδα να την χαρίσω σ' έσένα. Μά σκέφτηκα πως τα ξανθά σου τα μαλλιάκια λάμπουνε από πολύ απ' όλες της άχτιδες του ήλιου.

Κι' έλεγα να ζητήσω λίγη δροσιά της αύγης, αυτή τη δροσιά να στην χαρίσω σ' εσένα. Μά πάλι σκέφτηκα πως δεν είχες ανάγκη απ' αυτή την δροσιά της αύγης...

Κι' όλο σκεφτόμουν... Μά τίποτα δεν εύρισκα άξιο να σου χαρίσω, και στενοχωρούμουν...

Μά κείνη την ώρα πέρασ' ένα πουλάκι: με είδε που ήμουν έτσι στενοχωρημένος και μου είπε:

—Μη στενοχωριέσαι, δυστυχισμένο άνθρωπε. Χάρισε στην αγαπημένη σου μικρούλα το πολτιμώτερο που έχεις: χάρισε της την καρδιά σου...

Αυτά μούπε το πουλάκι κι' έφυγε...

Κι' εγώ έβαλα το χέρι μου να πάρω την καρδιά μου και να στην χαρίσω. Μά δεν την βάρκα—άλλομουν! Στην είχα χάρισε χωρίς να το καταλάβω...

Και τώρα, μικρούλα, αγαπημένη, τί να σου χαρίσω, αφού σου χάρισα το πολτιμώτερο που έχω, την καρδιά μου; Τί να σου χαρίσω; Τό καταλαβαίνω πως φταίω, μά γι' αυτό σου ζητώ συγχώρεση...

Συγχώρεσέ με, αγαπημένη μικρούλα, γιατί δεν σούκανα κανένα δώρο για τη γιορτή σου. Συγχώρεσέ με...

X.

ΣΕΡΕΝΑΤΑ

Έπηγα χτές, αγάπη μου, στον κήπο τα πουλάκια και τ' άνη με ρωτήσανε γιατί είμαι μοναχός, και το νεράκι που κυλά στα τόσα του τ' αυλάκια, μούπε πως ξέρει τον καιρό που έχω στην ψυχή...

Κι' η πασχαλιά μου μίλησε όμορφα για σένα, και μούπε πως σ' αγαπάει όπως κι' εγώ πολύ, κι' άκούη πως δεν έπρεπε να φύγεις από μένα, κι' έσκηψε και με χαϊδεύει μ' έν' απαλό φιλί...

Κι' ένοιωσα ένα ευδοιαστό δάκρυστο κλωνάρι κι' ευλαχά το ράγισα με δάκρυα σιωπής, ειχ' άνοιξε στα χέρια μου, μα στην ψυχή Γενάρη και το φεγγάρι μ' έβλεπε με λύπη από ψηλά...

ΛΕΥΚΗ ΑΓΚΑΘΗ

ΠΟΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ;

Δεν εϋχεται περισσότερο απ' τα
λεπτά την υγεία;

Μήπως πάντα δεν λέμε:

«Πρώτα-πρώτα Θεέ μου, φύλαξε
μας γερούς»; Κι' αλήθεια τί ξεδο-
αί φασαρίες, τί δυσάρεστο είνε να
μπαινει κανείς στο σπιτικό του και
να βλέπει τον γέρο πιασμένο, μόλις
να μπορέσει να σέρνει τα πόδια του
απ' τους ρευματισμούς! Τη γρη-
νή με πόνους στην πλάτη, διπλωμένη
σαν φυσαρμόνικα, ή τον άλλον να
βήχει ένκενυρστικά, αδιάκοπα, ή κά-
ποιο απ' τα παιδιά μας μ' άμυγδα-
λίτιδα, ή δεμένο τον άλλο από νευ-
ραλγία και τα κρινόλινκα χερσάκια
της μικρούλας πρισιμένα από χιονί-
στρες;

Όλα μεις τα ζητάμε από το Θεό
και λέμε: «Θεέ μου, κάνε μας καλά».
Εξηγούμε, αν και είμαστε απόγονοι
των αρχαίων, το «Σύν Άθηνά και
χείρα κίνει». Ένας σοφός ιατρός,
ειδεργέτης της ανθρωπότητας, χάρι-
σε στον κόσμο ένα φάρμακο, που
όλα αυτά, γρήγορα και χωρίς φα-
σαρίες, τα γιατρεύει. Ό μόνος του
εγωϊσμός ήτο που έβαλε το όνομά
του. "Ας είναι αιώνια ή μνήμη
του μακαρίτου Αμερικανού ιατρού
ΣΛΟΑΝΣ, που άφηκε ένα τόσο
καλό και απαραίτητως χρήσιμο για
κάθε οικογένεια φάρμακο.

Καγκέλη, Σώκη, Καίτη Γαλάνου, Έλε
Μινέττου, Α. Αντόπα χαριτωμένη καλοπι-
να, Ι. Σκαβουνάκη, αδελφός Τ. και Α.
Αρσέν, Γιαννουλάτου, Ρ. και Ε. Κρητικού,
Η. και Ν. Ζησιμάτου, Α. και Π. Γιαννάτου,
Π. και Α. Πεντογάλου, διδα Τλένα Γερά-
κη, Γγγλέση, Μουίκη, αδελφός Γαμπή, Λο-
βέρδου, τούς x. x. Κ. Γεράκη δημαρχον, Γ.
Βλάχον πρόεδρον συλλόγου, Μίχον μετά της
κυρίας του x. και x. Κ. Παυλοπούλου, x.
x. x. Καρατσάλου, x. και x. Γιαννουλάτου,
x. Ζησιμάτου, Μ. Ποταμιάνου, x. και x. Κρη-
τικού, x. και x. Μινέττου, x. Βασιλάτου, x. x.
Ε. Γιαννάτου, Δ. Λουκάτου, Δ. Ζησιμάτου,
Κρέμε, Ι. Καβαλιεράτου, Μιχαλάκη, Γ.
Γαλάνου, Παπαδάτου, Δ. Πεντογάλλον, Σ.
Αμκατιέλου, Ν. Τούλ μετά της κυρίας του,

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ρ. Παναγόου, Σάμου. Συνδρομή ελήφθη.
Βιβλίου εστάλη. Ευχαριστούμε θερμώς για
τά καλά σας λόγια.—Ν. Βαροδάλαχο, Α.
Ατλάντην. «Παλιές αγάπες» εστάλησαν.—
Χ. Τρελλόπουλον, Αγ. Παρασκευήν.
Τα βιβλία της «Μικρής Βιβλιοθήκης», όκτώ
τόν αριθμόν, δύνασθε να αποκτήσετε εμβάζων
5 δραχμάς δι' έκαστον, εντός φακέλλου ή διά
ταχυδρομικής επιταγής. Σπεύσατε όμως διότι
ή προθεσμία λήγει.—Α. ν. Παναγιωτό-
πουλον, Ένταθα. Η «Παλιές αγάπες»,
μή περιλαμβανόμενα εις την σειράν της «Μι-
κρής Βιβλιοθήκης» μας, τιμώνται 15 δραχμάς
διά τούς αναγνώστας μας. Αι 5 δραχμαί εις
την διάθεσιν σας.—Ε. Μελαχρόινο ύδ η,
Χίον. Τα βιβλία σας εστάλησαν. Δύνασθε να
πρωιθευθήτε, εάν σπεύσετε, και τούς προη-
γουμένους τόμους.—Κ. Μπραβίχην, Κέρ-
κυραν και Σ. Κουφοπαντελή, Πει-
ραιά. Ό 5ος και 8ος τόμος της βιβλιοθήκης
μας ύπάρχουν.—Α. Θ. Θεοδώρου, Δράμν
και Α. Ρακοπούλου, Ιωάννινα. Δύνασθε
να πρωιθευθήτε τούς άλλους 7 τόμους.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Α. Θ. Γιορίμπασσην, Λευκάδα. Ευχα-
ριστούμε θερμώς διά τας ενεργείας σας και
διά την λεπτομεροστάτην έκθεσιν. Δεν άφι-
βάλλομεν ότι αι ενεργείαι σας θα φέρουν το
ποθύμενον αποτέλεσμα.—Α. Λεοντιά-
δην, Κωνσταντινούπολιν. Επίσης σας ευχα-
ριστούμεν διά την έκτενεστάτην έκθεσιν σας
και διά τας δραστηριότητας ενεργείας σας. Το
ζήτημα των εν Τουρκία συνδρομών θέσπισεν
ήπ' ήν της διαχειρίσεως και θα σας άπαν-
τήσωμεν προσεγώς. Αποστέλλεται.—Κ. Πα-
παζήσην, Ιωάννινα. Ευχαριστούμεν θερ-
μώς. Τοιούτας εικόνας προς το παρόν δεν δη-
μοσιεύομεν.—Γ. Σκουλαρίχον, Αργί-
νιον. Ευχαριστούμεν θερμώς. Επί της προ-
τάσεώς σας επιφυλασσόμεθα να αποφασίσω-
μεν.—Α. Τσακνήν, Καρόιτσαν. Ευχαρι-
στούμεν θερμώς. Κοιτήσατέ μας εφημέρους.—
Β. Παπαγεωργίου, Έλάτειν. Ευχαρι-
στούμεν θερμώς δι' ενεργείας σας. Φύλλα ε-
στάλησαν. Φωτογραφία δυστυχώς άνεπιτυχής.
—Ε. Πιτσέλην, Κοζάνην. Ευχαριστούμεν
θερμώς διά τας μέχρι τούδε ενεργείας σας.—
Δ. Πανουρίαν, Λεβάδειν. Ευχαριστού-
μεν. Διά τας εκδόσεις θα σας τηρήσωμεν ε-
νημέρους εγκαίρως διά της «Εβδομάδος».—
Γ. Μαζαράκην, Μεταξάτα. Αντίμωμον ε-
κάστης διαφημίσεως δρχ. 40. Διά το δώρον
σας του διαγωνισμού «Α. Καθ' ήλιον» παρα-
καλείσθε όπως δοίσητε αντιπρόσωπον διά να
το παραλάβη και φροντίση διά την απο-
στολήν. Αι συνδρομαί παρακαλούμεν όπως ά-
ποσταλούν το ταχύτερον, ένα υή διακοπή ή
άποστολή των φύλλων.—Π. Μινέττου, Α.
Αργιστίον. Αποστέλλατέ μας μίαν φωτο-
γραφίαν διά την ανέγνωσιν του δελτίου σας.
Αι φωτογραφίαι θα δημοσιευθούν, εάν είνε
καλά.—Ι. Παλλάν, Θεσσαλονίκη. Γρά-
φατέ μας αναλογίαν κυκλοφορίας, επισκεπτό-
μενος 4—5 περίπετρα διαφόρων συνεικίων.
Ευχαριστούμεν.

Ι. Τροζόπουλον, Βόλον, Γ. Χανήν, Λάρισα.
Κ. Κασιχίαν, Καλάμας, Ν. Δημακίδην, Α.
ταλάντην. Δελτία και οδηγίαi άπεστάλησαν.
Αναμένομεν εύχάριστα αποτελέσματα ενε-
ργειών σας.

Κ. Γκολφέστον, Έδεσσον, Ζ. Τραχανά.
Ν. Μαντζήν, Κάτω Αργοναίς.
Α. Μπαρτισπανάν, Κομοτινήν. Ευχαριστού-
μεν θερμώς δι' ενεργείας σας.

Ό αναφέρεται και εις την σχετικήν προ-
κήρυξιν περί διορισμού ανταποκριτών, το φύλ-
λον δεν αποστέλλεται.

Δ. Βουτρινά, Α. Κουζήν, Ν. Βαλλιάνον, Α.
Πετρόπουλον, Θ. Μαρκέτον, Σ. Μαρκέτον, Γ.
Βλαχούλην, Ι. Λυκούδη, Παξινόπουλον, Α.
Γιαννάτον, Κ. Μποχάριον, Ράπτην μετά της
αδελφής του, x. Μπεκατώρον, Φοκαρίτην,
Χαρώριαν, x. και x. Εύθυμιάτου, Μαρούλην,
Μαζαράκη, αδελφός Γ. και Κ. Λειβαδά, x.
και x. Φορέστη, x. Ντίνα Χαράκτη, x. και
x. Καλαύρια, x. και x. Μιχαήλοβιτς και πολ-
λούς άλλους τών οποίων τα όνόματα μας δια-
φεύγουν

ΠΗΛΗΣ ΜΙΝΕΤΤΟΣ

ΓΙΑΤΡΟΙ

Κάθε αναγνώστης της «Εβδομά-
δας» καίτοι να ζητήσει, δι' επιστολές
νομένης εις τα γράμματα μας, να
μειώσιν: «διά τόν Ιατρόν, ολάντα
τρικλήν συμβουλήν.

Παρακαλείται όμως, διά να είνε
στερος και να μη γροντούνει εις
ταποκρίσεις, να περιγράψη λεπτομε-
ρώς εκδηλώσεις (συμπτώματα) τού νοσή-
του, το χρονικόν διάστημα της εμφάνι-
σής του, το είδος της θεραπείας όπερ
και εάν προηγήθησαν άλλα νοσή-
ματα.

Προσέτι να σημειού την ηλικίαν
εάν είνε έγγαμος ή άγαμος, το επά-
γγελμα του και εάν κάμνη κατήργησιν ονόμα-
τος τωδών ποτών.

Σ. Φ., Ένταθα.—Δοκίμασε τον
σύν αυτόν με δάμνα έμβεβατισμένην
αϊθέρα ή καθαρόν οινόπνευμα και ν
γετε τας άλλωας.

Α. Λεξάνδραν Μ., Χανιά.—Να
νησιχητέ διά την πάθησιν σας, δι' άπο-
τε τελείως, χρειάζεται όμως χρονίον
στήμα και εκ μέρους σας όλην προσπά-
σίαν να επαιλέτε με δάμνα
μα ιωδίου άραιωμένον δέκα φορές με
οινόπνευμα. Ό ελάχιστος χρονισμός
δέματος έπαλείφεται ταχέως.

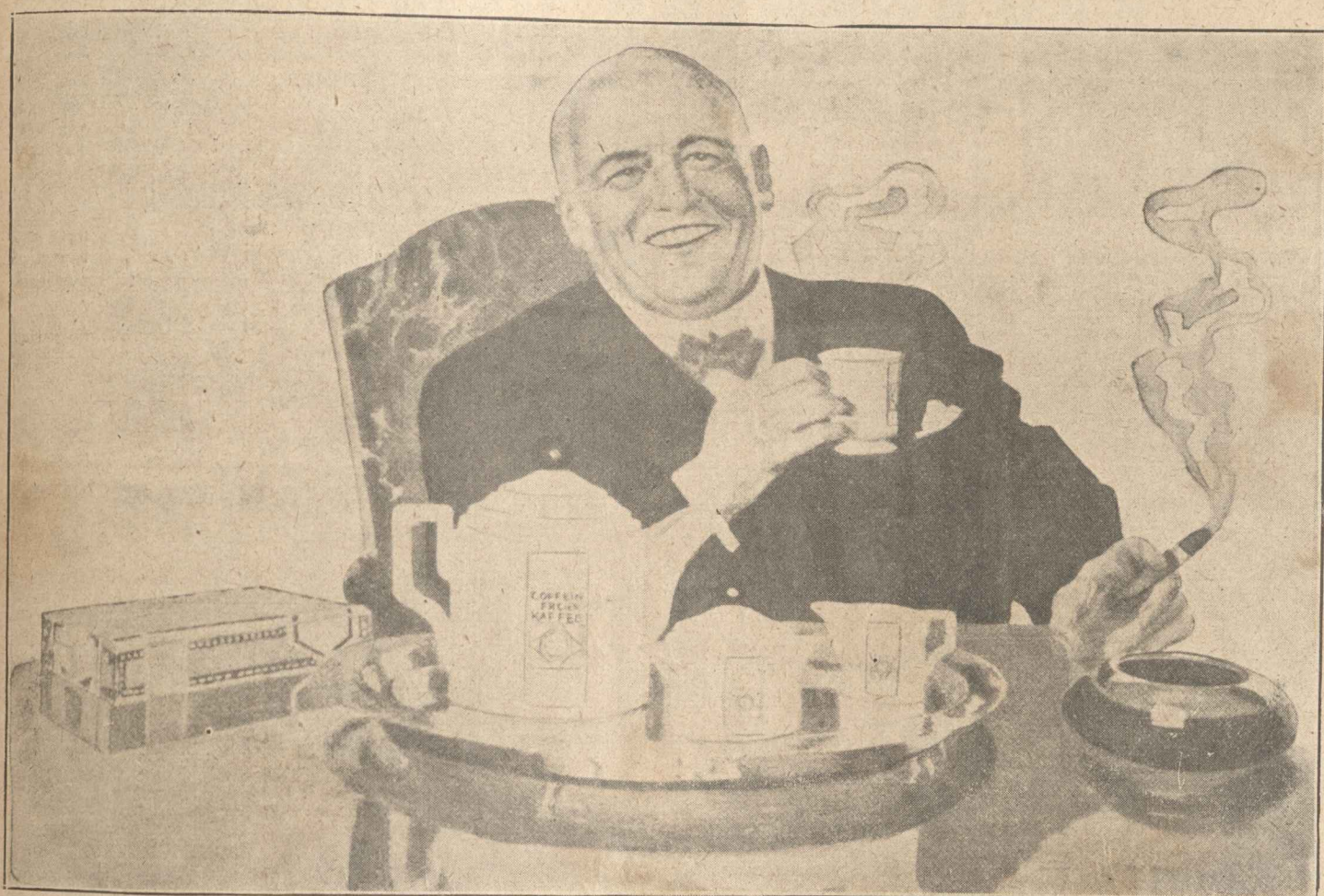
Ρομαντικήν Μελαχροινίαν
Μυτιλήνην.—Οόδεμία άμφιβολία ότι η
την άσπινσώστην παρατηρηθείσα
έκτος μικρά πνευμονικά άνωμαλία
φυματιώδους φύσεως, δι' άποχρήσιν
χρονίας φλεγμονής των άμυγδαλών
λως εκάματε ν' άρκαρήσθε τότε αϊσ-
ρον χρειάζεται νέα άσπινσώστης και
στα, ει δυνατόν, παρά τού ίδιου, δι' α-
κρίνομεν την διαφοράν. Προσέτι να
σθώσι μικροσκοπικώς και τα σπέρμα
χώσι πυοσφαίρια, προσερχόμενα εκ πο-
ρείς έστίας συνεπεί της παλαιάς φυμα-
δ—ν άποφανθώμεν εάν ό κατ' αϊσιν
ρούμενος ελάχιστος πορτός έχει άρκ-
δεξίον νεφρόν, τούς πνεύμονας ή
πάλιν εξ ένατομεινάντων τεμαχίων των
δαλών. Όποτε, ούτως ή άλλως, ή πάθη-
δεν είνε σοβαρά και μη άνησυχητέ. Ό
ρισμός της εποχής του γάμου σας δι' έ-
θη εκ της διασαφήσεως των αϊσιν τού
του και της παύσεως αυτού.

Εύτυχισμένον Θεσσαλονίκ-
των γραφομένων σας έξάγεται σαφώς
καίτοι περί άμφοροδών τού σφραγισ-
δν ή μία ύπέστη σημάδωσιν (έξομα)
έσχεν άμφοραγίαν και κατέστη άδυνα-
πάθησιν αυτή είνε ανήλικος και παι-
θης, προκαλείται δέ από την κυκλοφο-
δράνειαν του φλεβικού συστήματος της
εκείνης και επανέσται υπό της διακο-
τος και τού καθιστικού βίου. Προς
σιν της δξείας περιόδου να πάρετε μα-
σιν ρεταινελαίου, μετά την άπόθεσιν και
σιν, να επαιλέτε πρώτον και έπειτα
Solution d'adrénaline 10/100 2.0. Stano
0.30. Orthoforme 0.60 Vaseline 20.
Χρήσις έξωτερική. Τα θερμά ήμυα
πιδέματα όμφελοειδή. Όταν κατόν
ρεμία και σφοδρόνοσος αϊσιν, να
εις άπλην καθαρότητα διά πλύσιν. Να
φροσε με χορταρικά γαλακτά, άπο-
πότες, ψάρια και άλλα κρέατα. Άπο-
τε τα παστά χοιρινά και τα οινόπνευμα
«Η δι' έγγειρήσεως ειδική θεραπεία
λεται μόνον εάν ή άμφοραγία επανέλ-
ται και είνε άφθονος, οι πόνοι άνα-
νεχείς και καθιστώσι ούτο τον βίον
Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΛ

ΕΞΕΔΟΘΗ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΜΑΡΙΟΝΕΤΕΣ
ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΑ

Βιβλιοπωλική έκδοσις, Δρχ. 15
τούς αναγνώστας μας.

ΚΑΦΕΣ ΚΑΓΚ

Καφές γνήσιος ΜΟΚΚΑΣ και ΣΑΝΤΟΣ είναι το

μόνον ποτόν που ήσυχάζει τα νεύρα και δεν

επιβάλλει κανέναν περιορισμό στους καπνιστάς.

! JOUR FIXE !

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗ

ΚΟΣΜΟΣ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 23

Καθ' ἐκάστην Πέμπτην πωλούνται εἰς τὸ κατάστη-
μα ὅλα τὰ εἶδη μὲ μεγάλας ἐκπτώσεις.

ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ τῶν ἀγοραζόντων κατὰ τὴν ἡμέ-
ραν ταύτην εἶναι μεγάλο καὶ πραγματικὸ διότι αἱ
ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑΙ.

Τ Α Π Λ Ε Ο Ν

ΦΑΝΤΑΙΖΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Κ. Ι. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

3 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 3

ΘΕΛΕΤΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ ΣΑΣ;

ΠΙΝΕΤΕ ΤΗΝ
FERRO-CHINA-BISLERI

MILANO
Πωλείται στα Φαρμακεία

ΦΕΡΡΟ - ΚΙΝΑ - ΜΠΙΣΛΕΡΙ

ΠΟΤΟΝ ΕΥΓΕΥΣΤΟΝ ΕΘΕΤΟΥΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ
Με βάσιν τὸν Σίδηρον καὶ τὴν Κινὰν
συνιστάται ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους ἰατροὺς
ὅλου τοῦ κόσμου, ὡς τὸ ἐξοχώτερον ἀνανεω-
τικὸν τοῦ αἵματος δι' ἀναρρωτήσας ἐξ
ἐλονοσίας ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλης ἀσθενείας.
Ἀνοίγει τὴν ὀρεξιν καὶ δίδει Δύναμιν,
Ζωὴν καὶ Ὑγείαν.

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΟΛΗΣΙΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
- ΟΜΟΝΟΙΑ -